

Bezprostředně po tornádu

Zprávy o tornádu a bouřích na jihu Moravy musely zasáhnout každého z nás. Následující řádky popisují události jedné konkrétní rodiny spjaté s Tišnovem. Jedná se o rodinu mého manžela, který pochází z Moravské Nové Vsi a už několik let žije se mnou v Tišnově. Reportáž přibližuje naše prožívání a děsivý strach o naše blízké po řádění nespoutaného živlu a také obrovskou vlnu solidarity a pomoci přicházející do zasaženého regionu všemi cestami. Každý se snaží, jak nejlépe umí.

24. 6. 2021

„Ségra, jsou v Moravské všichni OK?“ Vracím se večer z kina, volá mi bratr Honza a nechápu jeho dotaz na rodinu mého manžela. Vzápětí mi zaslal video z Moravské Nové Vsi se záběry z auta projíždějícího troskami důvěrně známých míst, kterými jsme procházeli minulý týden, když jsme se vraceli z návštěvy u rodičů. Stojím v předsíni a volám manžela, který zrovna uspává malou, aby se šel podívat. Se zatajeným dechem sledujeme, jak video pokračuje. Zastavuje se kousek od domu manželových rodičů a není pochyb, že pohroma stihla i je.

Jsmo v šoku a okamžitě voláme mamince, zda jsou všichni v pořádku. Telefon vyzvání a manžel Petr se viditelně třese. Naštěstí to jeho

maminka na druhé straně zvedá a odpovídá, že jsou všichni v pořádku, ale že kousek dál tornádo zabilo známé. Signál se trhá a my si oddechli, že Petrovi rodiče přežili ve zdraví a že jsou aktuálně ubytovaní u rodiny budoucího zetě.

25. 6. 2021

Hlavou se nám honí nejrůznější myšlenky. Co teď bude rodina dělat? Jak můžeme pomoci? Kéž bychom mohli být na místě a přiložit ruku k dílu. Ze zpráv však víme, že v místě škod působí složky integrovaného záchranného systému a ostatní nemají do zasažené oblasti přístup. Manžel je v práci, ale nemůže se soustředit na nic jiného než na pohro-

pokračování na straně 4...

Milí farníci,

s velikou radostí a vděčností píši tento úvodník po mnoha letech do znovu obnoveného farního zpravodaje. Díky Pánu Bohu a perfektně odvedené práci řady nadšenců se můžete začíst do následujících řádků, které Vás jistě potěší a přiblíží Vám život našich farností i církve.

Prál bych si a věřím, že tomu tak bude, aby tento čtrtletník pomohl nám všem více žít s farností a být jejími tvůrčími členy. Zkrátka cítit se tu jako doma. Určitě můžete Cestu světla přinést i dalším lidem, třeba našim nemocným, sousedům, přátelům, všem, komu by mohl udělat radost nebo přinést povzbuzení.

Když jsem se stal farářem a byl jsem na setkání kněží na Velehradě, poslouchal jsem u jídla při neformálních rozhovorech, jaké starosti druzí prožívají a v duchu jsem si říkal: „Jo, kdyby tak měli ty moje starosti...“ Nevím, u kolikátého jídla jsem pochopil, že ty moje těžké starosti jsou úplně ty stejné starosti, jaké mají druzí. Toto prozření mne úžasně osvobodilo. Aniž bych chtěl zlehčovat něčí starosti nebo bolesti, jen chci říci, že z hlediska věčnosti se mnohé dosud velké věci stávají menšími až nepatrnými. Zejména ty vnější věci moc ovlivnit nemůžeme, ale je na nás, jaký postoj k nim zaujmeme.

Přejí nám všem, ať do nového školního roku vykročíme s důvěrou v Boží prozřetelnost a ať jsme oporou jeden druhému.

Váš farář otec Josef

Foto: Hana Glosová

Redakční otvírák

Vážení a milí čtenáři, ráda bych vám jménem redakce chtěla přiblížit obsah časopisu Cesta světla, který tak volně navazuje na dříve vydávanou Cestu.

Časopis otevíráme ohlednutím se za uplynulými událostmi. Ve farnosti jsme se připravovali k přijetí prvního svatého přijímání a biřmování, děti skládaly misijní slib. Podíváme se také, jak proběhla letošní Noc kostelů, první a druhá etapa svatoludmilské pěší pouti a žehnání nově obnoveného Břenkova kříže. Mimo původní záměr redakce jsme zařadili také reportáž z oblasti zasažené v červnu tornádem. V širším kontextu se také podíváme na církevní aktuality z naší diecéze, ČR i celého světa. A v neposlední řadě také zveme k návštěvě kulturních akcí a přidáváme přehled farních aktivit.

Aby neměl zpravodaj pouze informační rozměr, uvádíme i podněty k rozjímání. Můžete se zastavit nad modlitbou

ke sv. Josefovi, promyslet si pozvání do živého růžence, inspirovat se poutí na Velehrad nebo konáním Eucharistického kongresu. Inspiraci, jak vnímat Boží přítomnost v životě, můžete načerpat ve svědectví.

Část zpravodaje zaměřená na historii nabízí čtenářům úvodní díl seriálu o historii Porta coeli. V budoucnu zde bude prostor pro živou historii, která aktuálně přesahuje do dnešních dní – v tomto čísle je to např. nový objev neznámé listiny, jindy se může jednat o připomínku významného výročí. Další pravidelná rubrika části historie je věnovaná českým svatým (začínáme svatou Ludmilou) a medailonku spirituální osobnosti spjaté s naším regionem (v prvním čísle přiblížíme osudy otce Ladislava Kubíčka).

V sekci rozhled zaostříme na některé z farních aktivit (začínáme modlitbami matek a otců), podíváme se podrobněji na farnosti našeho děkanství (první číslo věnujeme Lomnici a Unínú), ekumenic-

ky si přiblížíme život v dalších církvích a do svého okénka bude také pravidelně přispívat charita, která tentokrát představí domácí hospic Porta Vitae.

Závěrečnou část věnujeme našim nejmenším dětem, na které vždy budou čekat nějaké úkoly, starším dětem, pro které jsme si teď připravili pozvání do náboženství, a také mladým, kteří si zaslouží samostatný prostor pro sdílení zážitků z víkendových akcí a táborů.

Ráda bych na tomto místě poděkovala otci Josefovi, který myšlenku na vznik časopisu podpořil v samém začátku a díky němuž se podařilo dát dohromady tým podílející se na vzniku časopisu. Děkuji také všem přispěvatelům, grafikovi i korektorkám za odvedenou práci.

Výhledově hledáme do našeho týmu další korektorskou posilu – kdybyste měli zájem o tuto zajímavou práci, neváhejte se ozvat na adresu b.vitam@post.cz. Na tuto adresu nám taktéž můžete zasílat svou zpětnou vazbu na časopis.

Doufám, že vás následující řádky potěší a obohatí.

*** Veronika Mičulková

Aktuality Tišnovské charity

**DIECÉZNÍ CHARITA BRNO
OBLASTNÍ CHARITA
TIŠNOV**

10. září 2021 – služby Chráněné bydlení Skryje a Sociální rehabilitace Skryje oslaví 10. výročí od svého vzniku.

V září uplyne 10 let od doby, kdy Charita ve Skryjích společně s obcí a s podporou mnoha dalších dobrých lidí vytvořila zázemí pro pobyt a péči o lidi s lehkým a středně těžkým mentálním postižením. V budově bývalé skryjské mateřské školy vznikla vedle služby Chráněného bydlení zároveň i služba Sociální rehabilitace. Na 10. září tak připravujeme akci pro všechny, kdo se o vznik Chráněného bydlení zasloužili a podíleli se nebo podílí na jeho provozu.

25. září 2021 – Setkání neziskovek a Den Charity

V rámci tišnovských Svatováclavských hodů se s Charitou Tišnov, můžete setkat hned dvakrát. V dopoledních ho-

dinách se staneme součástí Jarmarku neziskovek a společně s ostatními neziskovými organizacemi Tišnova budeme představovat svoji činnost. Odpoledne potom oslavíme Den Charity. Připraveno bude několik rukodělných stánků, kam si mohou zájemci přijít pro své blízké něco pěkného vyrobit, nebo mohou svůj výrobek věnovat klientům našich charitních služeb.

3. října 2021 Bleší trhy pro domácí hospic

V rámci Tišnovských bleších trhů najdete i charitní stánek. Podpořit nás je možné dvojím způsobem. Můžete nám darovat věci, které již doma nevyužíváte, ale jsou ještě funkční a někomu dalšímu by mohly dobře sloužit. Anebo si přijďte na náš stánek něco zajímavého za dobrovolný příspěvek vybrat. Výtěžek Bleších trhů podpoří Domácí hospic Porta Vitae.

6. října 2021 Koláč pro hospic

Začátkem října proběhne již tradiční veřejná sbírka Koláč pro hospic, jejíž

výtěžek podpoří péči o nevléčitelně nemocné a umírající v našem regionu. Charitní dobrovolníky najdete na stánkách v Tišnově i v Kuřimi a narazit na ně můžete i v ulicích obou měst. Za váš příspěvek na hospicovou péči vás odmění chutným koláčem.

Zajímavá přednáška

Na druhou polovinu října připravujeme přednášku **P. Marka Orko Váchy**. Doufáme, že se nám podaří přednášku uspořádat, místo i čas upřesníme později.

19. 11. 2021 v 18:00

Bude sloužena zádušní mše za všechny pacienty, které jsme mohli doprovázet v Domácím hospici Porta Vitae.

Domácí hospic na nové adrese

Od města Tišnov máme v nájmu nové prostory na nám. Komenského 145, kde se může scházet náš hospicový tým a koordinovat poskytování domácí hospicové péče. Současně slouží jako informační a poradenské centrum pro rodiny pacientů a pozůstalých.

*** Marta Rémanová

Opravy

Ne nadarmo se říká: práce jak na kostele. O opravách baziliky v Předklášteří jste se mohli podrobně dočíst v letošním prvním čísle Života obce Předklášteří. O znovuoživení baziliky se psalo v prázdninovém čísle Tišnovských novin. Postup probíhajících oprav taktéž krásně shrnuje reportáž tišnovské televize Oprava farního kostela v Předklášteří. Dále Bůh, příští rok tuto velkou akci za téměř 47 mil Kč dokončíme. Kromě velkého projektu financovaného z Evropské unie (85% uznatelných nákladů) a Ministerstva pro místní rozvoj (10% uznatelných nákladů) proběhly další nutné práce, na které přispělo město Tišnov a obec Předklášteří. Při podrobnější prohlídce kostela si můžete všimnout, že některé věci nebyly součástí projektu a technologicky je možné jejich rekonstrukci provést odděleně. V těchto dnech promýšlíme, zda se pokusit získat na ně dotace v dalším období, nebo je opravovat postupně z farních peněz.

Rád bych se nyní více rozepsal o letošních opravách v Tišnovské farnosti. Již několikátým rokem postupně opravujeme kaple v Hradčanech a v Lomničce.

V Lomničce máme novou střechu včetně stropu a věže, dále nové schody na kůr a elektroinstalaci. Letos bude dokončen Interiér: nová okna, oprava dveří, říms a výmalba. Tyto opravy probíhají s finanční podporou Ministerstva kultury přes obec s rozšířenou působností Tišnov. Na střechu přispěla také obec Lomnička. Pro příští roky

Foto: Tomáš Burian

Foto: Tomáš Burian

zbývá už jen venkovní fasáda a kaple bude jako nová. Střechu prováděla firma AsA-střechy s.r.o a interiér Ing. Brázda – UNIVERS s.r.o.

V Hradčanech proběhlo natření oplechování a střechy věže, natření a částečná výměna okapů a svodů a výměna čtyř oken. Další tři okna obnovíme koncem letošního roku. Každý rok se nám daří opravit s finanční pomocí obce Hradčany část této jedinečné kaple, postavené za totality.

Největší letošní opravu v hodnotě 540 000 Kč jste jistě nepřehlédli. V Tišnově na kostele se dělala nová střecha nad větší částí jižní strany lodi. Na akci přispělo z Havarijního programu Ministerstva kultury a JMK. Příští rok budou práce na střeše jižní lodi pokračovat. Stavbu provádí STŘECHY 1. Slezská s.r.o.

Jedna velká oprava nás čeká v blízké době. A to oprava střechy na faře v Tišnově. Střecha protéká na řadě míst a při větších deštích na jednom místě protéká i strop.

I letos koncem školního roku, kdy se kvůli omezením ještě nerozběhl život farnosti se vším všudy, se stalo, že na faře nebylo místo. Jedna skupina své setkání mohla uskutečnit jen na dvoře. Za normálního provozu bývají všechny místnosti na faře obsazené třikrát týdně. Proto bych rád vzhledem k velikosti a živosti farnosti zároveň s opravou střechy vytvořil i půdní vestavbu, abychom tak co nejjednodušším a nejefektivnějším způsobem získali další místnosti pro farní život, a také skladovací prostory pro táborové věci apod.

Nyní máme připravenou studii a děláme kroky směřující k realizaci, která bude finančně náročná.

Již předem děkuji za Vaši finanční podporu. Zároveň děkuji za Vaši dosavadní velkorysou štedrost i za jakoukoli pomoc či službu, kterou pro farnost vykonáváte. Také děkuji panu Šulákovi z biskupství, který se o tišnovské opravy stará.

*** otec Josef

Připravované akce

- **19. 9. 2021** se v Předklášteří uskuteční varhanní koncert
- **17. 10. 2021** proběhne v Předklášteří adorační den
- **3. 11. 2021** v 19:00 uslyšíte v Tišnově v kostele koncert Rejchova kvarteta
- **14. 11. 2021** se bude v Předklášteří konat pouť ke svaté Anežce České
- **21. 12. 2021** proběhne v tišnovském kostele 5. Vánoční charitativní besídka

*** Veronika Mičulková

...pokračování ze strany 1

mu. Ze zpravodajského serveru posílá fotku domu rodičů. Kromě krovů ze střechy nic nezůstalo, fasáda je celá otlučená, okna vymláčená. Jde tomu jen těžko uvěřit.

Odpoledne zasilám fotku ze zpráv svým přátelům a Ivě ze spolča s prosbou o rozeslání ostatním členkám, aby se za rodinu modlili. V tuto chvíli mě jiná pomoc nenapadá. Myšlenkami jsem celý den s rodinou.

Z podvečerního telefonátu (jsme rádi za spojení, které je problematické) se dovídáme, že zítra můžeme přijet pomoci. Nesmíme však jet přímo do Moravské, kam by nás nepustili, ale do Lužic, kde na nás bude čekat rodina budoucího zetě a převezme nás do Moravské. Jako místní má vstup domluvený se starostou.

Jdu se pomodlit na první den tridua modliteb matek a otců a omlouvám se kamarádce Radce, že zítřejší den nebudu moci moderovat s ní. Tolik jsem se na to těšila, ale pomoc rodině má v tuto chvíli přednost. Požádá mě o číslo účtu, kam může zaslat finanční pomoc, a další kamarádka Miladka mi rovnou přispívá. Jdu poprosit otce Josefa o modlitbu za rodinu. Ptá se na konkrétní pomoc, ale zatím mě nic nenapadá.

Večer vládne doma chaos. Domlouváme hlídání Žofky u druhé babičky s dědečkem, balíme se a domlouváme účast na zítřejší výpravě. Automaticky se mi nabízejí oba bráchové a také kamarád Aleš, že by zítra vyrazili s námi. Hlídání si zařizuje i bratr Drahoš, tak-

že bere s sebou i ženu Viky. Vaříme oběd na další den a chystáme další jídlo, sepisujeme seznam věcí, na které ráno nezapomenout.

26. 6. 2021

Ráno nemůžu dospat, a tak vylézám z postele hodinku před budíčkem. Něco mi říká, ať napíšu svým kamarádům mail s prosbou o pomoc rodině. Otvírám notebook a začínám psát:

*Milí přátelé a kolegové,
obracím se na Vás s velkou prosbou o pomoc rodině mého manžela z Moravské Nové Vsi. Tornádo jim při bouři vzalo střechu nad hlavou a devastovalo hospodářství...*

Přikládám fotku z médií a ještě jednu od rodiny a připojuji číslo svého účtu s tím, že finance přepošlu – nejsem si jistá, jestli by Petrova maminka chtěla takhle veřejně požádat o pomoc a také nemám její číslo účtu. Víím, že signál bude v Moravské problematický, chci napsat mail co nejdříve, dokud budou lidé ochotni přispívat a budou moci zaslat peníze konkrétní rodině než neadresně prostřednictvím charity.

Zmateně dohledávám kontakty a lituji, že nemám vytvořený adresář. Používám našeptávač mailových adres a postupně procházím abecedu. Nakonec shromáždím přes 90 mailových adres a kliknu odeslat. Mezitím vstává manžel. Je čas vypravit se.

Ve spěchu provedeme ranní rutinu, dopakujeme potřebné věci, budíme Žofinku, převlékáme ji a vyrážíme do Před-

klášteří k našim, kteří budou přes víkend hlídat. Vyzvedáváme bráchu Honzu, bratr Drahoš jede s Viky ve vlastním autě naloženém motorovou pilou a jiným náradím. V Tišnově ještě vyzvedáváme Aleše, který vzorně čeká na připraveném místě.

Cesta ubíhá rychle. Voláme si s Petovou mamkou a zjišťujeme, že už můžeme vjet přímo do Moravské. Super, jedna komplikace odpadá. Přibližujeme se na místo pohromy, už vidíme oholené stromy a zdálky trčící věž kostela bez střechy. Vjezd do dědiny stráží policie. Stahujeme okýnko a hlásíme, kam jedeme a že budeme parkovat ve dvoře domu, nikoli na ulici, abychom neblokovali cestu policistům, hasičům a těžké technice.

Jsme vpuštěni do dědiny a k místu určení nám mnoho nechybí, nicméně popojíždíme krokem, protože se do obce valí velká vlna dobrovolníků. Úsek, který bychom stihli projet během dvou minut, nám trvá skoro půl hodiny. Začátek dědiny vypadá zachovale, ale jak se blížíme do centra, začínají být viditelné škody.

Zíráme na potlučená auta, vysklená okna, poničené střechy, vyvrácené stromy, hromady sutin. Na chvíli nás opouští humor. V samotném centru, kde rodina bydlí vedle obecního úřadu naproti kostelu, rozdělali stany hasiči a koordinátoři dobrovolníků. Průjezd do dvora domu zatarasuje hasičské auto, chceme najet jinudy, ale cesta je neprůjezdná kvůli vrakům aut a popadaným stromům. Nakonec vjíždíme na zahradu zezadu.

Parkujeme na sousedově zahradě a nestačíme se divit škodám na hospodářství Petrovy rodiny. Postupujeme odzadu a přivítá nás velká stodola, která úplně lehla. Na sutinách leží kovové krovky bez střešní krytiny. Před stodolou se povaluje převrácená těžká technika, velká těžká vlečka je dokonce posunutá na sousedovu zahradu. Jako by železo bylo pomačkaný papír. Tráva se ztrácí pod nánosy dřeva a tašek, ořešáky a meruňky se valí po zemi.

Přicházíme ke druhé stodole, která je kompletně zbouraná, pár dřevěných krovů drží při sobě. Odkrývá se nám pohled na celé hospodářství, hlavní zdroj příjmu pro rodinu zaměřenou na rostlinnou produkci, zejména vína. Všechny budovy jsou bez tašek, okna vymláčená. Ve zbořeníšti pobíhají lidé, oba dvorky

Foto: Veronika Mičulková

jsou již odklizené. Menší bagr na plácku odváží sutiny.

Setkáváme se s rodinou a jsme rádi, že vidíme všechny v pořádku. Chybí jen Jara, přítel Petrovy maminky a tahoun hospodářství, který zůstal v sousední dědině. Před dvěma lety prodělal mrtvici a kvůli jejím následkům nemůže pomoci s likvidací škod.

Maminka nám vypráví o tom, jak doma přečkali tornádo. Nevěděla o ničem dopředu, chystala se na procházku se psem, ale protože se hnala bouřka, zůstala doma. Když přišlo tornádo, stáli zrovna s Jarou v koutku kuchyně a třásli se hrůzou. Větší strach ještě nezažili. Tornádo šlo naštěstí ze strany ulice, kuchyň je orientovaná do dvora. Všude byl ohlušující zvuk, jako když jede vlak. V obýváku litaly 30centimetrové střepy, které se zabodávaly do televize a všeho okolo. Jsme tak rádi, že řádění přečkali ve zdraví!

Seznamujeme se s rodinným známým Petrem, u něhož teď rodina aktuálně bydlí a který řídí práce. Všichni jsme přijeli v pracovním oblečení a pouštíme se rovnou do práce. Začínáme na střeše se zbouraným štítem, kde pokládají hasiči plachtu na izolaci střechy. Část hasičské pomoci přijela z Maďarska. Je potřeba důkladně zamést podlahu, aby plachtu nepoškodily kamínky a neudělaly do ní díru. Seznamuji se s dobrovolnicí Monikou z Velkého Meziříčí a také s paní Vašíčkovou, energickou sedmdesátnicí uvyklou fyzické práci.

Bratr mezitím vytahuje motorovou pilu a rozřezává popadané stromy. Ostat-

ní borci dávají dřevo na jednu hromadu. Holky sbírají menší kusy a shrabávají větve na jednu hromadu, kterou nakládají na kolečko. Slunko pálí, všichni se potí a jsou umazaní.

Po perném pracovním nasazení je čas na pauzu. Jdeme se podívat před dům, kde stojí stany pro dobrovolníky. Na náměstí jsou k dispozici mobilní záchody, stánek s občerstvením, kde se vydává teplé jídlo a jsou napečené dobroty, pod jedním stanem jsou naskládány lahve s pitnou vodou, a dokonce se zde čepuje i pivo. Navzdory tragickým okolnostem tu vládne přátelská atmosféra, všichni se na sebe usmívají, jdou si vstříc. Chvillemi si připadám jako na nějakém festáku.

Na náměstí vidíme spoušť kolem sebe. Kostel bez střechy, čas na hodinách ukazuje stále pár minut před půl osmou. Den před tornádem se hodiny opravovaly. Některé okolní domy jsou zasaženy ještě víc než dům rodičů – nemají kompletně celou střechu včetně krovů.

Pokračujeme v práci. Rozřezává se dřevěná střecha stodoly, na zahradě vznikají tříděné hromady se dřevem, kovem a sutinami. Máme štěstí, že se podařilo „ulovit“ bagristu, který naváže sutiny ven před dům. Tam se vrší hromady všeho možného nepořádku, ulice jsou zavalené a velké bagry na náměstí plní kontejnery.

Dědinu obchází statik. Zavítá také k nám a posuzuje stav nemovitostí. Hlavní obytný dům má dobré základy, ale vedlejší dům, kde Jara vyrůstal a kde bydlela nájemnice, je určený k demolicí včetně všech přilehlých hospodářských budov.

Celý den se lopotíme a poté, co odjíždí bagrista, pomalu končíme s pracemi. Po šesté hodině se přesouváme do Lužic, kde máme zajištěno přespaní na firmě „manažera“ Petra. Bydlí kousek odtud. Scházíme se tam na večeři, zdravíme se s Jarou a jeho psem Britem, který si při tornádu rozřízl oko. Ještě mi volá Miladka a domlouvá posilu z Tišnova na příští týden. Po okoupaní odcházíme na firmu a uleháme na matrace do spacáků. Jdeme spát unavení, ale s dobrým pocitem. Zítra nás to čeká nanovo a pak se uvidí, co dál.

24. 7. 2021

Měsíc od živelné katastrofy. Rodina stále bydlí u příbuzných v nezasazené oblasti Moravské. Díky rodinnému příteli, který má kontakty na nejrůznější řemeslníky, už je opravená střecha s novou krytinou. Čeká se na výměnu oken, je domluvený malíř, celý interiér se smrsknul a přesunul do sklepa, místnosti jsou holé. Budovy určené k demolicí jsou zbourané. Maminka se švagrovou vyřizují neustále papíry a drží se statečně. Díky sobotnímu rannímu e-mailemu mým známým se podařilo vybrat 128 tisíc, transparentní sbírka přes Face Book přinesla bezmála 200 000 Kč. Je na místě poděkovat Pánu za zdárný pokrok v likvidaci škod, přátelům za finanční pomoc, sdílení prosby o zaslání peněz. Mnoho blízkých vyjádřilo svou podporu a účast, řada z nich přiložila fyzicky ruku k dílu. Pán Bůh zaplat!

*** Veronika Mičulková

Misijní slib dětí našeho misijního klubka

Pane Ježíši, slibujeme Ti, že Zdravas Maria bude naše každodenní modlitba, že si každý týden něco dobrého odřekneme a ušetřenými penězi pomůžeme chudým dětem. Panno Maria, Královno misí, prosíme Tě za děti, které hladoví. Amen.

Tuto modlitbu jsme vyslovili před našimi duchovními otci Josefem a Jiřím při dětské mši svaté 8. června. Bylo nás 12 dětí: Sára a Esterka, Klárka a Terezka, Filip a Amálka, Maruška, Markétka, Radka, dvě Terezky, Anežka.

Na tento slib jsme se připravovali na našich schůzkách a myslím, že to bere-

me všichni vážně. Chceme pomáhat potřebným. Modlitbou i hmatatelně. Proto vyrábíme různé dárkové předměty, které nabízíme na misijním jarmarku. Ale také děláme radost nemocným, ke kterým putují naše drobné výrobky nebo obrázky. A na schůzce je čas i na písničku, ukazovačku, modlitbu, hry. Myslím, že nám je spolu dobře. Můžete přijít i nezávazně mezi nás! Děti jsou ve věku mladších školáků. Scházíme se většinou 1× za 14 dní, v pátek v 16:00 v klubovně na faře.

*** Vlasta Řídká

Foto: Tomáš Burian

Aktivity naší farnosti

V naší farnosti probíhá plno nejrůznějších aktivit, které umožňují zapojení se do společného života. Je skvělé, že příležitost zapojit se do církevního společenství máme už v nejtělejší věku, můžeme v ní pokračovat v dětství a dospívání, i ve zralé dospělosti. Uvádíme zde přehled aktivit, které v naší farnosti probíhají alespoň jednou měsíčně, zároveň s kontakty.

Slavíme mši svatou

Kaplička s katechezí pro děti ve věku 3–6 let během nedělní mše svatě v 8:45 v kostele sv. Václava:
Ivana Šmardová (737 801 613)

Připravujeme se

Příprava na křest, 1. sv. přijímání, biřmování a manželství:
P. Josef Rybecký (776 765 401)

Doprovázení manželských párů

manželskými páry:
P. Josef Rybecký (776 765 401)

Sdružujeme se

Spolčo maminek ve čtvrtek od 10:00 na faře:
Broňa Pířová (774 813 858)

Společenství rodin s dětmi

každou druhou neděli v měsíci v 15:30 na faře v Tišnově nebo Deblíně:
*P. Petr Papoušek (777 297 616),
Marta Dvořáčková (731 646 874)*

Zpíváme

Scholička pro děti každé úterý dle aktuální epidemiologické situace a po dohodě:
Ždeňka Nečesalová (605 871 958)

Schola pro mladé a dospělé:
Kristýna Ždražilová (728 413 171)

Zpěv každý pátek na faře od 16:45 a zpěv v kostele při mši v 18:00:
Vašek Kytner (737 038 090)

Chválíme

Chvály v sobotu (neděli) 1× měsíčně v kostele sv. Václava dle perspektivy:
Vendy Nečesalová (736 403 555)

Tančíme

Scénický tanec pro ženy od 15 let ve čtvrtek v 18:00 v sále pod kinem:
Maja Klanert (774 161 095)

Vyrábíme

Misijní klubko v pátek 1× za 14 dní od v 16:00 na faře:
Vlasta Řídká (778 405 710)

Občerstvujeme se

Kavárna v neděli po mši sv. v 8:45 na faře: *Iva Havlátová (734 508 274),
Olga Hřibová (737 837 724)*

Uklízíme

Úklid fary:
Soňa Maloňová (731 543 323)

Úklid kostela Tišnov:

Marie Sendlerová (604 242 297)

Úklid Porta coeli:

Eva Bílková (605 291 478)

Modlíme se

Modlitby matek v pondělí v 18:30 na faře a ve středu v 18:00 v RC Studánka:
Milada Halouzková (603 455 463)

Modlitby otců

v pondělí 1× za 14 dní v 19:30 na faře:
Ladislav Bušek (777 569 810)

Modlitba růžence

v pátek v 17:30 a v neděli v 8:15 v Tišnově:
Marie Sendlerová (604 242 297)
a v pondělí v 17:00 a ve středu v 17:00 v Porta coeli: *Eva Bílková (605 291 478)*

Uvedený výčet není konečný a nezahrnuje bohoslužby a adorace, které jsou vždy zveřejněny v perspektivě, výuku náboženství (rozpis bude na webu farnosti) a nepravidelně probíhající akce jako jsou rodinné dovolené, tábory a víkendovky.

*** Veronika Mičulková

Pozvání na misijní jarmark

Děti z našeho misijního klubka se už intenzivně připravují na MISIJNÍ NEDĚLI, která bude 24. října 2021. Je to celosvětová událost, prosby a finanční příspěvky na potřebné v misiích.

Kromě jiného připravujeme opět misijní jarmark. V nabídce budou kalendáře, svíčky, výrobky dětí, květiny, domácí šťávy, zavařeniny... Výtěžek z jarmarku poputuje do Afriky – Malawi do Centra sv. Magdaleny, kde se misionáři starají o postižené a osiřelé děti.

Zároveň prosíme ochotné a šikovné maminky, babičky, dědy, tatínky, zda mohou také něčím přispět? Na tento jarmark a také i vánoční. Výrobky, které mohou druhé potěšit jako dárek? K užitku i radosti. Moc děkujeme!

*** Vlasta Řídká

Slavnostní posvěcení obnoveného Břenkova kříže

V pátek 11. 6. 2021 požehnal otec Josef Břenkův kříž na ulici Lomnická. Opravu kříže umožnilo město Tišnov za finančního přispění farníků. Tento kříž vytvořil Josef Břenek na zakázku manželů Zelinkových v roce 1866. *** Veronika Mičulková

Foto: Radka Svobodová

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- V květnu se v Brně konala pouť křesťanských médií.
- Brněnská diecéze plánuje vystavění dálniční kaple na D1 u Velkého Meziříčí.
- V květnu se slavilo 130. výročí od posvěcení katedrály svatého Petra a Pavla v Brně.
- Kardinál Czerny inauguroval oltář z Brna v Papežské koleji Nepomucenum.
- Biskup Cikrle posvětil nový obětní stůl v katedrále sv. Petra a Pavla.
- Biskupové schválili Cikrleho návrh o beatifikaci jezuitu P. Martina Středy – duchovní opory při obléhání Brna Švédy.
- Zemřel Ludvík Kolek, autor originálního návrhu kostela v Senetářově.
- Zahrady pod Diecézním muzeem na Petrově oslavily v červnu rok od svého znovutevření.
- Vojtěch Cikrle požehnal sochu sv. Barbory pro tramvajový tunel na Žabovřeské.
- Základní umělecká škola varhanická oslavila koncertem 30 let působnosti.
- V červnu proběhla na Velehradě pouť za hospice.
- V červnu přijali v Brněnské diecézi kněžské svěcení jáhen Milan Werl

(farnost Brno – Obřany) a jáhenské svěcení přijal Josef Janoušek (farnost Moravské Budějovice).

- Katolická charismatická konference se letos v Brně neuskutečnila; nahradil ji program na TV Noe.
- Vojtěch Cikrle oslavil 45. výročí svého kněžského svěcení a v srpnu oslavil 75. narozeniny.
- Biskup Konzbul slavil mši v poničeném kostele v Moravské Nové Vsi.

Aktuality z ČR

- Uplynulo 300 let od blahořečení svatého Jana Nepomuckého.
- Do noci kostelů se letos zapojilo více než 1 200 chrámů a modliteben; akce nabídla přes 4 000 programů v celé ČR, které navštívilo více než 220 000 návštěvníků.
- Dny lidí dobré vůle na Velehradu připomněly rok svatého Josefa a významné výročí olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana.
- Za rok 2020 bylo zaznamenáno 874 antisemitských útoků – více než loni a předloni.
- Církve si připomněly 400. výročí od popravy předních představitelů stavovského povstání.
- Letos uplyne 1 100 let od tragické smrti kněžny Ludmily.

Aktuality ze světa

- Ve Španělsku byl vyhlášen Ignaciánský rok s 500. výročím od obrácení Ignáce z Loyoly.
- Ozbrojení bandité v Nigérii zabili katolického kněze Alphonse Bellu.
- Před 800 lety došlo k setkání svatého Františka z Assisi a svatého Antonína během „Rohožkové kapituly“, která ustálila obsah františkánské řehole.
- Světová zdravotnická organizace uznala Svatý stolec jako oficiálního pozorovatele.
- Červnové shromáždění Papežských misijních děl se zaměřilo na komunikaci.
- V Kalifornii zemřel emeritní brněnský biskup Petr Esterka, který pečoval v cizině o české krajany.
- Premonstráti slaví 900 let od založení prvního řádu.
- V Polsku započal beatifikační proces Jindřicha II. Pobožného, syna slezské patronky svaté Hedviky Slezské.
- Armáda v Myanmaru zaútočila na kostel Panny Marie Míru.
- V Mexiku zastřelili mladého františkána a skupinu věřících, kteří se ocitli v přestřelce drogových kartelů.
- Benedikt XVI. oslavil 70. výročí kněžského svěcení.
- Papež navštíví v září Slovensko.
- Papežův zdravotní stav je po tříhodinové operaci dobrý.
- V uvěznění zemřel indický jezuita a obhájce lidských práv Stan Swamy.

*** Veronika Mičulková

Tišnov významnou zastávkou svatoludmilské poutě

V letošním roce se při příležitosti kulatého 1100letého výročí sv. Ludmily koná pěší pouť se začátkem na Velehradě a cílovým místem na Tetíně, kde byla česká kněžna zákeřně zabita. Poutě je rozdělena na tři etapy a dvě z nich už proběhly. 9. 6. 2021 se začalo putovat z Velehradu přes Křtiny a Vranov do Tišnova, kde byli poutníci slavnostně přivítáni tišnovským starostou Jiřím Dospíšilem a děkanem Josefem Rybeckým. Po pěti dnech první etapy měli poutníci v nohách přibližně 130 km.

Druhá část putování v Tišnově začínala 10. 7. 2021 a v předvečer dalšího vykročení se na tišnovské faře promítal dokumentární film *Pěšky bez hranic*. Poutníci si převzali vodu z Velehradu, kterou na faře zanechala první putovní skupinka, a v sobotu směle vyrazili směrem k Havlíčkovu Brodu do Sázavy. Přibližně 200 km poutníci rozložili do 8 dní.

Pěší pouť vyvrcholí poslední etapou, kdy se bude cestovat ze Sázavy přes Starou Boleslav a Levý Hradec do Tetína, a to od 13. do 18. 9. 2021. Finální část putování je rozvržena do 5 dní a poutníci při ní urazí přibližně 145 kilometrů. V Tetíně pak 18. 9. 2021 proběhne hlavní poutní mše sv. Ludmily s bohatým doprovodným programem (vizte <https://www.svatoludmila.cz/akce/narodni-svatoludmilska-pout>).

*** Veronika Mičulková

Foto: Ladislav Bušek

Přijetí svátosti biřmování

Příprava na biřmování trvala dva roky. Za normálních okolností bychom se scházeli na faře každých čtrnáct dní na přípravu dlouhou hodinu a půl. V době covidu byl tento řád různě upravován a měněn podle toho, jak právě dovozovala protiepidemická nařízení. Vystřídali jsme různé způsoby. Od scházení se venku na farní zahradě, přes adoraci v kostele, až po scházení se online přes Skype v době nejprísnejšího lockdownu.

Zpočátku jsme se scházeli ve farní klubovně. Kromě otce Josefa a nás devíti biřmovanců na schůzky chodily i dvě moderátorky, které otci pomáhaly s organizací schůzek a vedly diskusní skupinky. Přípravy byly rozděleny na dvě části. V první otec přednášel na dané téma. V druhé části jsme se rozdělili na skupinky (často holky a kluci) a na toto téma diskutovali. Schůzky vždy otevírala a zavírala modlitba.

Schůzky na zahradě se obsahem příliš nelišily od těch v klubovně. Pouze diskusi jsme vedli společně.

Když přišel čas, ve kterém jediná možnost, jak se sejit, byla při modlitbě, využili jsme toho... někteří. V té době totiž bylo omezené cestování, uzavřené okresy, a tak jsme se scházeli ještě v komornějším počtu k adoraci doplněné našimi prosbami. Tichá adorace v potměném kostele byla určitě zajímavou zkušeností.

Online schůzky na rozdíl od jiných způsobů byly loni novinkou. Z toho důvodu nebyly zaběhnuté a otec jim musel věnovat složitější a delší přípravu. Zejména proto, že přednášel celou dobu. Pro nás ostatní to naopak byl nejvíce volný způsob. A navíc v teple domova.

Okolo biřmování dlouhou dobu létaly otazníky, jelikož jsme do poslední chvíle nevěděli, kdy bude, a jak se bude konat. Jasně bylo asi čtrnáct dní dopředu. Vybrali jsme termín 6. června a z důvodu omezené kapacity obsazení kostela jsme jako místo zvolili Předklášteří. Biřmování předcházela návštěva a noční adorace. Poté již následovalo biřmování otcem biskupem Vojtěchem.

Celou přípravu na křesťanskou dospělost jsme neformálně, i s našimi kmotry, zakončili táborákem na zahradě.

*** Jiří Pokorný

Foto: Tomáš Burian

První svaté přijímání ve farnosti Tišnov a Předklášteří

V neděli dne 9. 5. 2021 se v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Předklášteří uskutečnilo při mši svaté první svaté přijímání dětí. K prvnímu přijetí Eucharistie přistoupilo celkem 24 dětí – žáků převážně druhých a třetích tříd základních škol z blízkého okolí.

Letošní příprava však byla z důvodu koronaviru netradiční. Za účelem dodržení hygienických opatření byly děti rozděleny do 6 skupinek po třech až čtyřech. Každá z nich měla svého lektora z řad duchovních (otec Josef i otec Jiří), i ochotných a zbožných farníků. Příprava probíhala pravidelně v týdenních intervalech (od poloviny ledna do května) zpravidla v kostele, případně on-line. I přes svá úskalí byla velmi efektivní. Cílem nebylo jen s dětmi zopakovat a předat co nejvíce znalostí ze základů křesťanské víry, ale také i svým osobním

příkladem děti zaujmout ve vztahu s Bohem a vést je k tomu, aby objevily zdroj života, jímž je právě Eucharistie.

Pro mě osobně byla tato příprava velmi obohacující, neboť jsem měl možnost

modlit se s dětmi v kostele před svatojánkem, ale i za děti v jejich nepřítomnosti. Cítil jsem, že Duch svatý nás provázel po celou dobu.

Zakončením přípravy bylo již zmíněné faktické přijetí Krista dětmi slavnostním způsobem za účasti rodičů, kmotrů, lektorů, přátel i velké části farnosti. Díky Bohu i všem zúčastněným.

*** Václav Kotlář

Foto: Ladislav Bušek

Ohlédnutí za letošní Nocí kostelů

Kostely mají své osobité kouzlo a obvykle se do těchto míst běžný návštěvník nedostane. I proto se již potřinácté otevřely chrámy, kaple, křížové chodby, klášterní refektáře i rajské zahrady všem, kteří si tato místa a prostory chtějí „užít“ ve večerní době.

Pro letošní Noc kostelů, která se konala 28. května 2021, organizátoři vybrali motto ze Žalmu 104, podobně jako tomu bylo v roce 2020. V textu této duchovní biblické písně se nejen objevilo slovo noc, ale také se zde zmínil les a zvířata „**Přivádíš tmu, noc se snese, celý les se hemží zvěří**“, takže je patrné, kam letošní Noc kostelů mířila.

Téma ekologie pořadatelé převzali od organizátorů z Vídně, odkud do České republiky myšlenka akce právě v roce 2009 přišla. Nápad s ekologickým tématem vznikl loni, kdy se Noc kostelů

měla konat 5. června, tedy na Mezinárodní den životního prostředí.

A jak vypadala Noc kostelů letos u nás? Pro mnohé bylo velkým překvapením, že se Noc kostelů nekonala v tišnovském kostele sv. Václava, jak bývá každé dva roky zvykem, ale v malém hřbitovním kostelíku Nejsvětější Trojice v Předklášteří. A že to mělo své nevěšdní kouzlo, o tom jsme se mohli přesvědčit všichni.

Program začal krátce před sedmou hodinou večerní, a to fanfárami, které se nesly celým Předklášteřím a ohlašovaly začátek této milé události.

Jelikož je historie kostela velmi zajímavá, pan Jan Kos nám ji přednesl v krátkém povídání, které se opakovalo později v dalších dvou vstupech.

Potom se představila Charita Tišnov v krátkých vstupech o svých činnostech

v pečovatelské službě, domácím hospicu Porta vitae a v domácí zdravotní péči. Informace o charitě jsme tak mohli slyšet za noc třikrát, kdy každé téma bylo prezentováno zvlášť.

Pod titulem „jak mocné je baroko“ si dokážeme představit cokoliv, ale tentokrát šlo o pokojnou barokní hudbu v podání Marka Kubáta a Anny Mikolajkové.

Po dalších vstupech charity a vyprávění o historii kostela, jsme se kolem deváté hodiny dostali k „hudbě z hlubin“. Krásnou duchovní hudbu, která se rozléhala i mimo zdi kostela, předneslo zpěvácké těleso, pod vedením Inky Pospíšilové.

A nejen hlavní program byl předmětem zájmu. Nemałym lákadlem pro návštěvníky byl i doprovodný program, ke kterému patřilo pohoštění při vstupu na hřbitov. Pro malé návštěvníky bylo k dispozici dětské hřiště a kvíz se sladkou odměnou zaměřený na osobnosti Předklášteří.

Během celého večera měli návštěvníci možnost psát své prosby, které pak zazněly v posledním bodu programu, a sice ve zpěvech z Taizé, nesené ve velmi pokojné a rozjímavé atmosféře.

Noc kostelů 2021 přinesla mnoho milých překvapení, mezi něž patřila velmi vysoká návštěvnost, mnoho veselých a příjemných lidí a ochotných organizátorů.

Věřím, že se opět shledáme za dva roky na Noci kostelů 2023 a možná znovu v Předklášteří. Nechme se překvapit. Už nyní se můžeme na tuto akci těšit.

*** Mária Klanert

Informace o výstavě k výročí založení KVJ

Od 6. června do 10. října 2021 je možno v Podhoráckém muzeu v Předklášteří navštívit výstavu ke 120. výročí založení jedné z nejstarších kulturních institucí města Tišnova – Katolické vzdělávací jednoty pod ochranou sv. Josefa pro Tišnov a okolí. Kromě informací o historii KVJ, jsou vystavovány dobové fotografie, např. z průběhu výstavby nového Katolického domu (dnes budovy MěKS), dále plakáty k divadelním představením již od dvacátých let minulého století nebo scénografické návrhy.

KVJ srdečně zve všechny příznivce a pamětníky.

*** Jan Kos

O pouti na Velehrad

„Putujem všichni na Velehrad, chceme víc vnímat – Bůh nás má rád...“ zní slova původní hymny poutníků, kteří každoročně vyráží na hvězdicovou srpnovou pouť na Velehrad, jedno z našich nejvýznamnějších poutních míst Moravy. Právem je tedy Velehrad považován „Bellémem víry pro naši vlast“ a také „mostem“, který náš národ potřebuje, aby se opět vrátil ke svým duchovním a kulturním kořenům víry, a uctil tak památku řeckých bratrů sv. Cyrila a Metoděje.

Hvězdicová pouť na Velehrad započala v roce 2001 a hlavním organizátorem se stal Mons. Jan Peňáz, tč. kněz farnosti Nové Veselí. Původně poutníci putovali ze 3 hlavních proudů: z Vranova nad Dyjí, z Velkého Meziříčí (zde se přidávali poutníci z Radešínské Svratky a z Víru) a z Veselí nad Moravou, přičemž je doprovázeli i další duchovní: P. Marek Dunda, P. Pavel Habrovec, P. Jindřich Bartoš, P. Václav Vrba, jáhen Ladislav Kinc.

Postupem let se pouť rozšířila na 14 výchozích míst Čech, Moravy a dokonce i ze Slovenska: poutníci ze Znojma, Netína, Olešnice, Brna, Olomouce, Uherského Brodu, Vítochova, Levého Hradce, aj. I naše farnost Tišnov se stává místem, kde poutníci z velkomeziříčského proudu dokončují 3. den své pouti a odkud vychází směrem k poutnímu místu Křtiny. K velké radosti organizátorů poutě se stále tvoří nové prameny cest, kterými poutníci mapují celou naši krásnou vlast.

Počátek pouti je stanoven na termín 16. 8.–22. 8., tj. mezi svátkem sv. Rocha, patrona poutníků a svátkem Panny Marie Královny, Průvodkyně na cestách. Putuje se celkem 6 dní a kromě posledního dne denně asi 30 km. Poslední den se poutníci setkávají na mši svaté v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě.

Každý poutník obdrží na počátku své poutě dřevěný dvojramenný cyrilometodějský kříž, který může po letech poutí na Velehrad měnit. Po 3 absolvovaných velehradských poutích dostává větší dřevěný kříž, po 7. pouti kříž kovový. Zdatný poutník má naději, že po 25. pouti dostane kříž stříbrný a po 50. pouti kříž zlatý. Ten, kdo putuje na Velehrad poprvé, zároveň z uvine věneček z polního kvítí a ten poté věnuje Panně Marii na Velehradě spolu s vyrobeným křížem, který představuje životní břemena a bolesti každého poutníka.

Pro unavené poutníky je k dispozici doprovodné vozidlo, ve kterém si mohou odpočinout. Proto si každý poutník nese pouze malý batůžek a má v pravidelných přestávkách možnost občerstvení se a odpočinku. Poutník se nemusí bát, že tempo pouti nebude zvládat, putují rodiny s malými dětmi, mládež, dospělí a staří lidé, kterým Pán ve vysokém věku požehnal dobrou kondicí a touhou pouť vykonat. Poutníci si vzájemně pomáhají, hledí na potřeby druhých a nebojí se vydávat

svědectví o své víře. Pouť na Velehrad se tak stává i mostem mezi lidmi, kteří k sobě hledají cestu, nalézají pochopení a budují křesťanskou solidaritu. Není proto k podivení, že každým rokem se davy poutníků rozšiřují a na určitých putovních místech se vzájemně propojují.

Atmosféra putování je každým rokem nezapomenutelná a jedinečná. Zpěv poutníků doléhá do jednotlivých obcí a měst, ze kterých jsou slyšet zvony z kostelů, místní občané poutníky často vítají s otevřenou náručí, svojí pohostinností a radostí ze znovuhledání. Nicméně i zde je křesťanská ukázněnost na místě. Každý poutník se během putování snaží dodržovat „dvanáctero poutníka“, přičemž se snaží ostatním poutníkům jít svým příkladem, obět pouti přijímá jako svůj kříž věnovaný Pánu Ježíši a Panně Marii, nebojí se přijímat poutnické povinnosti, v ostatních poutnicích vidí své bratry a sestry a snaží se hledat příležitosti ke konání dobra a lásky k bližnímu svému.

K tomuto účelu každému poutníkovi napomáhá duchovní program poutě. V místním kostele dané farnosti začíná poutník ranními chválami, v poledne následuje modlitba Anděl Páně, dopoledne radostný růženec za církev v naší zemi a za nová kněžská povolání, a růženec světla za dobro a mír ve světě a sjednocení křesťanské Evropy. Odpoledne se poutníci věnují modlitbu bolestného růžence za všechny poutníky, za naše blízké a na naše úmysly a modlitbu slavného růžence na úmysly Svatého otce a církev ve světě. Modlitba růžence je zakončena tradiční modlitbou ke sv. Cyrilu a Metoději: „Bože, tys poslal našim předkům svatého Cyrila a Metoděje, aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem. Dej, ať i my přijímáme s radostí tvé poselství, řídíme se jím ve svém životě a na jejich přímluvu ať jsme všichni spojeni v jednotě víry a lásky. Amen.“

Každý putovní den je zakončen mší svatou, k večeru pak poutníci vděčně přijímají místo k přespaní v hostitelských rodinách, farnostech či jiných ubytovacích prostorech. Fyzická únava z chůze a skromnost ubytování tak může přispět ke kajícímu rozměru konané poutě a zároveň uvědomění si všeho, čemu ve svém životě můžeme Pánu vděčit.

Protože pouť doprovázejí kněží i duchovní, každý poutník má možnost očistit svoji duši skrze svátost smíření, pone-

Foto: <http://orik.cz>

chat tak hříchy minulosti a vykročit do dalšího úseku své pouti nejen s lehčím krokem, ale i s čistým srdcem. Během putování z úst duchovních zní náboženské texty a slova z křesťanské literatury s cílem nechat v sobě působit Boží slovo a duchovně růst. Zároveň je znát i kon-

templativní charakter poutě, kdy poutník naslouchá Božímu hlasu, nechává v sobě Boha konat a hledá Jeho vůli. Na konci pouti se tak poutník stává „jiným člověkem“, vrací se opět ke svým kořenům a vnímá všechny duchovní dary, které během pouti obdržel.

Předposlední den pouti se poutníci z více proudů setkávají na „Klimentku“, v oblasti Chřibských lesů, kde bývala škola sv. Cyrila a Metoděje. Na tomto krásném poutním místě v lese si poutník může uvědomit duchovní sílu pouti, která Bůh stále oslovuje nové tváře, ve kterých je vidět nejen fyzická únava, ale především radost.

Na Velehradě pak v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje může poutník vnímat krásu této krásné bohatě zdobené barokní stavby, navštívit kapli Panny Marie, Matky jednoty křesťanů s velehradským palladiem, hrob arcibiskupa A. C. Stojana v Královské kapli nebo v presbytáři baziliky obdivovat sarkofág kardinála Tomáše Špidlíka SJ.

Poutníka, kterého Velehrad oslovil, nechť si ponechá alespoň jeden den na

prohlédnutí památek, které stojí za to navštívit. Ať už se jedná o Stojanovo gymnázium, bývalý klášter cisterciáků, nebo o Velehradský dům sv. Cyrila a Metoděje, ve kterém se nachází různé muzejní expozice, přednáškový sál či poutní prodejna. Za zmínku stojí také kaple sv. Vendelína, barokní morový sloup, kaple sv. Jana Nepomuckého u barokního mostu přes potok Salašku či blízká kaple Pražského Jezulátka.

Závěrečná poutní mše v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje je pak vrcholem pěší poutě pro každého poutníka, při které si může zpětně uvědomit duchovní rozsah poutě, poděkovat za vše, co mu pout přinesla a třeba i směle říci: „Příští rok půjdu zase, ovšem... dá-li Pán Bůh.“

A tak i každý poutník na konec obnovuje společnou modlitbou své zasvěcení Kristu prostřednictvím Panny Marie, má příležitost vstoupit rovněž do Společenství čistých srdcí a pokračovat tak dál v putování na dalších životních cestách.

*** Jana Křížová

Mezinárodní eucharistický kongres

„Všechna zřídla mé spásy jsou v tobě.“ Poslední věta 87. žalmu se stala mottem 52. Mezinárodního eucharistického kongresu, který nyní od 5. do 12. září probíhá v maďarské Budapešti. Cílem tohoto setkání, které bylo kvůli pandemii Covid-19 o rok posunuto, je posilnit úctu ke svátosti eucharistie. Bohatý program kongresu zahrnuje přednášky, svědectví, katecheze, panelové diskuse, kulturní akce. Jeho středem je ale především společné slavení eucharistie a setkání s Ježíšem přítomným v Nejsvětější svátosti – osobně a ve společenství církve. Závěrečnou mši svatou bude 12. září na Náměstí Hrdinů slavit papež František.

I když se většina z vás Mezinárodního eucharistického kongresu nemůže zúčastnit osobně, je možnost sledovat jeho dění na internetu a zřejmě i na televizi Noe. Bližší informace najdete na <https://www.cirkev.cz/cs/eucharisticky-kongres> a na <https://www.iec2020.hu/>.

Je dobře možné, že na začátku školního roku máme jiné starosti než sledovat Mezinárodní eucharistický kon-

gres. Na co bychom neměli zapomínat, je skutečnost, že svátost eucharistie je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života (srov. Lumen Gentium 11). Časté setkání s Ježíšem v eucharistii je úžasnou posilou pro každý den naše-

ho života. Dává růst naší lásce k Bohu a k našim bratrům a sestrám; připodobňuje nás k Ježíši samotnému. Eucharistie je též srdcem každého farního společenství. Kež to stále více platí i pro naše farnosti!

*** otec Jiří

Pozvání do společenství živého růžence

Z obou farností Tišnova i Předklášteří se každoročně zapojuje nejméně 80 účastníků do společenství živého růžence. Kouzlo tohoto živého růžence je v tom, že každý se modlí denně pouze jeden vybraný desátek, a užitek z této modlitby má takový, jako kdyby se modlil celý růženec. Vybraný desátek se modlí po celý rok stále stejný. V říjnu – listopadu je připraven nový seznam modlitebníků na nový církevní rok a je možnost si změnit vybraný desátek podle vlastního zámeru. Rádi naše řady rozšíříme, stačí sledovat perspektivu a projevit zájem a zapsat se do připravené tabulky nebo využít mobil na mne – Marie Sendlerová – 604 242 297.

Modlíme se za mír ve světě, za český národ, za naše rodiny, děti a mládež, kněze, farnost, církev, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu a za ukončení pandemie, dar zdraví apod. Tato společná vytrvalá modlitba přináší jistě nemalé milosti pro obě farnosti a okolí.

Něco málo o modlitbě růžence (dle bývalého promotora pro růženec dominikána Alana Jána Dely)

Růženec je ve své podstatě modlitbou rozjímavou. Nejde tedy jen o to, aby člověk odrecitoval padesát Zdrávasů, i když i to má svůj význam. Je vhodné uvažovat nad jednotlivými tajemstvími růžence. Líbí se mi přirovnání, že růženec je jako plavba řekou. Při plavbě si člověk nevšímá nejprve proudu řeky, která ho unáší, ale zejména břehů řeky, na kterých obdivuje krásy scenérie. Podobně se člověk při modlitbě růžence nechává unášet proudem slov, ale všímá si především, obrazně řečeno, břehů, na kterých se nacházejí tajemství růžence, o kterých rozjímá.

Rozjímání je důležité, protože pokud člověk přemýšlí nad tajemstvími, může je propojovat se svým vlastním životem. Růženec se totiž nemáme pouze modlit, ale ho i žít. No, i když se někomu rozjímat nedaří, i tehdy to má význam. Modlit se

totiž znamená darovat Bohu čas. A to člověk dělá, i když nerozjímá. Konečně, základním cílem každé modlitby je být v Boží přítomnosti. Modlitbou se buduje věrnost člověka k Bohu. A o to jde i při modlitbě růžence.

Můžeme během modlení růžence přemýšlet nad úmyslem, za který ho obětujeme? Například za potíže, kterou prožíváme?

Samozřejmě. Můžeme ho propojovat s jednotlivými tajemstvími růžence. Když mě třeba něco trápí, pomodlím se bolestný růženec a uvažuji nad svou těžkostí ve spojení s tajemstvími bolestného růžence.

Nejhorší modlitba je nepomodlená. Pokud má někdo potíže se soustředěností, určitě ho to nemá odradit. Může se začít modlit jeden desátek a později si přidávat další.

Je důležité, aby se člověk snažil vtáhnout tajemství do svého každodenního života. Svatý Jan Pavel II. říkal, že modlitba růžence je vlastně vzpomínáním s Pannou Marií na to, co Bůh udělal v jejím životě a v životě jejího Syna. Zdůraznil přítom, aby tyto vzpomínky nebyly mrtvé, ale aby oživaly v našich životech.

Říjen je měsícem modlitby růžence. Jak byste motivoval lidi, aby se ho modlili dál?

Jak jsem zmiňoval, touto modlitbou se buduje věrnost Bohu. Asi by bylo smutné, kdyby se to posledním říjnovým dnem skončilo. Věrnost Bohu je celoživotní záležitost. Ježíš nás vyzývá, aby naše víra byla živá a reálná. To znamená, že musí být každodenní. Růženec nebo alespoň desátek je jeden z prostředků, který k tomu pomáhá.

*** Marie Sendlerová

Svědectví

Poznala jsem PŘÍTELE!

Vlastně znovu objevila! Toho, kterého vlastně znám odmala! Myslela jsem, že ho znám dobře. Ale teď ho poznávám stále víc a víc se na něho těším.

Zajímá vás, kdo to je a kde bydlí? Znáte jej také, je ve svatostánku našeho kostela. Ježíš, se kterým se setkáváme při mši sv. Nebo při krátké návštěvě kostela. Ale když jste na adoraci v sobotní podvečer, objevíte jej úplně jinak. Intenzivněji. A po ukončení adorace jej můžeme přijmout ve sv. přijímání. Okuste a vizte...

Vy jim dejte najíst – rozmnožení chlebu trochu jinak

Před několika roky se octli ve velké finanční tísní mladí manželé, vzdálení

příbuzní. Bylo nám jich líto a mohli jsme jim pomoci.

Byli velmi překvapeni, nečekali to. Zvláště když uslyšeli, že peníze nemusí vracet. Až na tom budou lépe, ať zase oni pomohou jiným.

Dávno jsme už na to zapomněli. Ale oni nedávno řešili problém: Jakým způsobem nám mají peníze vrátit? Daří se jim už dobře!

Ujistili jsme je, že nám vracet nemusí, byl to tenkrát náš dar! Ale dověděli jsme se, ty peníze už poslali na charitativní adventní koncerty. Ale i nám ty peníze chtějí vrátit!

Poslední domluva zněla tak, aby tedy přispěli na námi vytipované potřebné. Slíbili a splnili.

Takže náš tehdejší dar se zdvojnásobil!

V dnešní době je tolik potřebných...

*** V

Modlitba ke sv. Josefovi

(podle apoštolského listu Svatého otce Františka „Patris Corde“)

*Bud' zdrav, ochránce Vykupitele
a snoubenče Panny Marie!
Tobě Bůh svěřil svého Syna,
do Tebe Maria vložila svou důvěru;
s Tebou Kristus dorostl v muže.
Svatý Josefe, buď i naším otcem
a veď nás cestou života.
Vyprošuj nám milost, milosrdenství
a odvahu,
a ochraňuj nás před každým zlem.*

Amen.

Historické okolnosti založení kláštera Porta coeli

Rozhodnutí královny Konstancie o založení kláštera Porta coeli v Tišnově předcházela řada událostí a dějinných souvislostí, které konečnou podobu tohoto rozhodnutí významně ovlivnily a několikrát změnily.

Český král Přemysl Otakar I. ve svém životě dosáhl asi všeho, po čem toužil, tím nejvýznamnějším počinem byl zcela jistě získání Zlaté buly sicilské v roce 1212, která zaručila dědičný královský titul i pro jeho potomky. Dá se říci, že jako politik byl velmi schopný a obratný, ale způsoby, které používal, měly do ideálu křesťanského panovníka dosti daleko, což se týkalo také jeho rodinného života. Jedním z hlavních důvodů pro založení Porta coeli tak byly osobní hříchy Přemysla Otakara, plynoucí především z dvojího manželství, které uzavřel. Když jej po téměř dvaceti letech první manželka Adléta z rodu míšeňských markrabat Wettinů, se kterou se oženil kolem roku 1180 a měl nejméně čtyři děti, omrzela, vyhlédl si nevěstu novou. Jako záminku k rozvodu použil vzdálený příbuzenský vztah, který mu však v dobách šťastného manželství s Adléťou nijak nevadil. I když v pozadí nového sňatku stála budoucí možná politická spojení, hlavním důvodem asi byla Přemyslova žádosťivost a touha po mladé manželce. V letech 1198–99 byl tak na královu žádost zahájen kanonický proces o neplatnost manželství, kterého se Adléta zpočátku odmítala účastnit. Poté, co svědci potvrdili příbuzenství ve čtvrtém stupni, pražský biskup Daniel II. manželství Přemysla Otakara a Adléty prohlásil za neplatné. Přemysl pak Adlétu i s dětmi vypudil do Míšně, odkud se Adléta snažila rozsudek zvrátit a ochránit čest svých dětí. Proto se také odvolala k papeži Inocencovi III. Král ale na nic nečekal a hned po vyhlášení rozsudku pražského biskupa se někdy v polovině roku 1199 oženil s Konstancí, dcerou uherského krále Bély III. a sestrou tehdy panujícího krále Emmericha.

Proces o neplatnost Přemyslova manželství s Adléťou se táhl dalších více než 10 let a církví vlastně nebyl nikdy rozhodnut. V jeho průběhu došlo k několika zvrátům, a dokonce k návratu Přemysla k Adlétě kolem roku 1204, což

však nemělo dlouhého trvání. Adléta se konce procesu nedočkala, zemřela v roce 1211 v klášteře sv. Kříže u Míšně.

V Přemyslově druhém manželství s Konstancí se narodilo devět dětí, čtyři synové a pět dcer. Nejstarší syn Vratislav a první Anežka zemřeli v dětství, ostatní děti se dožily dospělosti. Roku 1205 se narodil následník Václav I., zasnoubený v dětství s Kunhutou, dcerou římského krále Filipa Švábského, kterou si pak skutečně vzal. Mladší synové Vladislav Jindřich (1207–1227) a Přemysl (1209–1239) se postupně stali moravskými markrabaty a Přemysl také spoluzakladatelem Porta coeli, kde byl po své smrti pohřben. Dcera Judita se provdala za Bernarda Korutanského, mladší Anna za slezského knížete Jindřicha II. Pobožného. Předposlední dítě, dcera Blažena či Vilemína se stala v Itálii řeholnicí. Nejmladší Anežka (1211) se narodila v době, kdy se manželství jejích rodičů stalo bez ohledu na rozhodnutí církevních soudů legitimním a uzavírá tak jakoby zlatý květ Přemyslův rodokmen, který ozdobila svým blahorečením v roce 1874 a svatořečením v roce 1989.

Myšlenkou založení nového kláštera na usmíření svých vin se zabýval již sám král Přemysl Otakar I. a původně na tento účel věnoval místo zvané Trebow, které se dnes ztotožňuje s Moravskou Třebovou. K vybudování kláštera na Moravě mohl sloužit výnos z věnovaného místa nebo jeho prodej, a nelze vylou-

čit, že již tehdy měla Konstancie vyhlédnutý pozemek v Tišnově, na území svého syna, markraběte Přemysla. Přemyslu Otakarovi se nepodařilo před smrtí v roce 1230 svoje představy uskutečnit, a tak v nich královna Konstancie pokračovala společně se synem. Potvrzení hlavní motivace pro nový klášter najdeme v listině markraběte Přemysla z roku 1234: „... uvažující, že náš otec slavné paměti Přemysl jménem, byl účasten mnohých záležitostí vládních i soukromých a mnoho v nich vykonal, co se neobešlo bez hříchu, zdá se nám milosrdné abychom svým dobrodiním, a zvláště vůči řečenému (novému) klášteru, ulehčili nějak jeho tresty, poněvadž před nejvyšším soudcem, jemuž náleží smilovat se a ušetřit, žádné dobro není bez odměny... „

Brzy po manželově smrti královna původní záměr vybudovat klášter na Moravě opustila a místo toho se snažila o jeho založení při kostele sv. Petra v Praze u Vltavy, kde tehdy sídlil Řád německých rytířů. Po krátkém čase ale změnila svůj záměr podruhé. Co ji k tomu vedlo je uvedeno v jedné větě listiny z 6. února 1233: „...Protože však při kostele sv. Petra v Praze řeholnice řádu cisterciáckého bez nesnází nemohly přebývat, zřídili jsme jim na Moravě, v místě zvaném Tišnov, náležitě bydliště“. Nesnázemi myslí Konstancie jednak nevhodnost místa, cisterciácké kláštery se totiž měly dle řádových pravidel zřizovat na místech opuštěných, nikoliv ve městech, ale také postoj řádu německých rytířů a německého obyvatelstva, na jejichž území pražský kostel stál. Konstancie sice v rámci širší směny majetek a statky německých rytířů v Praze koupila, ale věnovala jej na podporu a zajištění špitálu sv. Františka, který založila její dcera Anežka. A definitivně se rozhodla vybudovat nový klášter v Tišnově.

*** Jan Kos

Svatá Ludmila

V tomto roce, 16. září 2021, si připomeneme 1100. výročí smrti sv. Ludmily. Všichni víme, kdo svatá Ludmila byla – první historicky doložená kněžna na českém trůnu a také chronologicky první svatá českého původu.

Jaký je životní příběh sv. Ludmily?

Ludmila se narodila kolem roku 860 na hradě Pšov v místě, kde stojí dnešní Mělník. Ve věku 14–15 let byla provdána za Bořivoje I., českého panovníka z rodu Přemyslovců. Bořivoj byl nějaký čas poté pozván velkomoravským knížetem Svatoplukem (manželem Ludmiliny sestry) na Velehrad. Tam se mimo jiné setkal s věrozvěstem sv. Metodějem, díky němu uvěřil v Pána Boha a zanedlouho byl i s kněžnou Ludmilou pokřtěn. Ludmila se s horlivostí snažila žít podle evangelia a modlila se za všechny těžkosti, kterých prožívali v té době nemálo – např. vzpoura pohanů a řešení dalších konfliktů v zemi. Ludmila byla matkou chudých, světlem slepých a pomocnicí vdov i sirotků.

Uvádí se, že měla s Bořivojem 3 syny a 3 dcery. Asi v roce 889 ovdověla. Vládu v Čechách převzal na 6 let Ludmilin švagr velkomoravský kníže Svatopluk. Poté se ujal vlády její syn Spytihněv a panoval do roku 915, kdy zemřel. Na jeho místo nastoupil druhý Ludmilin syn Vratislav, jenž byl ženatý s Drahomírou z pohanského rodu Stodoranů. Vratislav a Drahomíra měli spolu 7 dětí, z nichž nejstarším synem byl Václav a druhým Boleslav. Vratislav zemřel v roce 921. Velmoži ustanovili Drahomíru regentkou až do Václavovy plnoletosti, ale výchova Václava byla svěřena Ludmile, u níž Václav i další vnoučata pobývala již za Vratislavova života. Právě Ludmila měla na Václava velký vliv, vedla ho k víře a učila ho základy křesťanství.

Drahomíru toto rozdělení rolí mezi ní a Ludmilou popouzel a žárlila také na Ludmilinu velkou oblibu mezi lidem. Ludmila se proto stáhla bez vnoučat na hrad Tetín a vzkázala Drahomíře, že nechce mít žádný politický vliv. Ale ani to nepomohlo, Drahomíra si najala vrahy Tunnu a Gomona, kteří Ludmilu v noci z 15. na 16. září 921 na Tetíně zavraždili – uškrtili ji jejím vlastním závojem nebo šálou. Zabili ji takto, bez prolití krve, protože chtěli zabránit jejímu prohlášení za mučednici.

Kde najdeme Ludmilin hrob a jak je to s jejím svatořečením?

Ludmila byla pohřbena na Tetíně a u jejího hrobu začalo docházet k zázrakům. Když její vnuk Václav převzal vládu, nechal přenést Ludmiliny ostatky do Prahy, kde byly asi r. 925 za účasti řezenského biskupa Michala uloženy do chrámu sv. Jiří na Hradčanech. V této souvislosti byla již Ludmila řazena mezi svaté. Oficiální potvrzení její svatosti pak provedl ještě kolem roku 1143 papežský legát kard. Quido di Catello. Svátek sv. Ludmily slavíme 16. září.

Hrob sv. Ludmily v kostele sv. Jiří se brzy stal součástí prvního kláštera benediktinek. Řeholnice, často členky přemyslovské rodiny, se staly strážkyněmi jejího hrobu. Hrob byl v rámci kostela sv. Jiří dvakrát přemístěn. Nyní se nachází v kapli sv. Ludmily v jižní lodi svatojiřské baziliky a je zakryt kamennou náhrobní tumbou. Lebka sv. Ludmily je vystavena k uctění na svátek sv. Ludmily na Pražském hradě. Po

zbytek roku je uložena v pokladnici svatovítské katedrály na čestném místě v blízkosti lebky svatého Vojtěcha a svatého Václava.

Jaké poselství přináší sv. Ludmila nám, lidem 21. století?

Poselství je pro každého osobní a odlišné, zkusím shrnout, čím se sv. Ludmila dotýká mne:

Je to překvapivé, ale první česká svatá byla konvertitka, byla pokřtěna až po svatbě a určitě nebyla vychovávána v křesťanské rodině. Pokud jste na tom stejně jako ona, nebojte se, cesta ke svatosti je pro vás otevřená.

Podobně jako my, sv. Ludmila nežila ve společnosti, kde by většina lidí patřila mezi křesťany. Ale přesto si získala velkou oblibu a úctu svých bližních. I my to v naší zemi, kde je jen asi 14% křesťanů, můžeme zkusit.

I když byla sv. Ludmila vznešeného původu a měla za manžela českého panovníka, měla obtížný život a byla matkou bolestnou. Přežila manžela a oba své syny, zažila útěk na Tetín a nakonec byla zavražděna. To, že máme v životě těžkosti, neznamená, že nás Pán Bůh nemá rád. Je to něco, co k životu patří, a i sv. Ludmila a Panna Maria na tom byly stejně.

Co má sv. Ludmila společného s naší farností?

Farnost Tišnov a Předklášteří je zasvěcena sv. Václavovi, ale i jeho babička sv. Ludmila zde má svou kapli. Tato kaple se nachází v rámci Centra sociálních služeb na Králově 1742. Byla postavena v letech 1993 a 1994 jako součást tohoto centra a kapli vysvětil v říjnu 1994 brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

V kapli je umístěna socha sv. Ludmily (viz foto) a rovněž socha Panny Marie Lourdské. V sobotu večer se zde konají bohoslužby s nedělní platností, které jsou ale nyní kvůli koronaviru přerušeny. Místnost slouží také obyvatelům Centra sociálních služeb k rozjímání. V kapli se každoročně v sobotu blízko svátku sv. Ludmily (16. září) koná svatoludmilská pout'. O tom, jak to bude s touto poutí letos, se dozvíte ve farním týdeníku Perspektiva.

Knižní tip:

V souvislosti s výročí sv. Ludmily o ní vychází rozsáhlá a velmi zajímavá kniha od Jakuba Izdného „Ludmila – Kněžna a světice“, kterou vydalo letos nakladatelství Lidové noviny. Pokud chcete udělat radost Ludmilám ve svém okolí nebo sobě, mohu tuto knihu doporučit.

Zdroje:

Chlumský J.: sv. Ludmila, Svěťci k nám hovoří...

Schikora R.: Naše světla, Exerciční dům Frýdek, 1947

Kos J.: 800 let farnosti sv. Václava v Tišnově, vydal Jiří Polach, 2019

Izdný J.: Ludmila – Kněžna a světice, Nakladatelství Lidové noviny, 2021

*** Radka Svobodová

Foto: Radka Svobodová

Neznámá listina tišnovské farnosti

Olomoucký biskup Stanislav Thurzo

Při prohlížení archivních fondů farnosti Předklášteří v Diecézním archivu Biskupství brněnského v Rajhradu, jsem narazil na dosud neznámou listinu ze 16. století, která má vztah k tišnovské farnosti. V roce 1533 ji napsal olomoucký biskup Stanislav Thurzo (biskupem 1496–1540) a poslal ji jednomu z brněnských kanovníků, který byl v té době zástupcem brněnského arcijáhna a byl nadřízeným tišnovského děkana a faráře. Pravděpodobně se jednalo o kanovníka Jana ze Šemberka, zvaného Jan Prokurátorův.

Jak v té době vypadalo tišnovské děkanství přesně nevíme, příslušnost farností je známa až z počátku 17. století,

kdy k tišnovskému děkanství patřily farnosti: Blansko, Bořitov, Bystřice n.P., Dolní Loučky, Drásov, Kuřim, Lísek, Veverské Knínice, Rozsochy, Svitávka, Zvole a Žďárec. Je možno předpokládat, že vzhledem ke stabilitě církevní správy, tato příslušnost víceméně platila i v době biskupa Thurza. Samozřejmě je možné, že uvedený výčet farností není úplný.

Biskup se dozvěděl o úmrtí tišnovského děkana a faráře Petra (doposud neznámého v historii města i farnosti) a listinou udílel vicearcijáhnů pokyny, jak se má provést volba nového děkana. Ta byla v podstatě demokratická, protože děkana volili správci jednotlivých farností tišnovského děkanátu.

Listina, v originále latinská, doslova uvádí:

Stanislav, Boží milostí biskup olomoucký, našemu ctihodnému muži, našemu v Kristu upřímně milovanému Janu, kanovníku a vicearcijáhnů brněnskému, pozdrav v Pánu. Sluší se našemu pastýřskému a biskupskému úřadu pečlivě a rozvážně se starat, nakolik je v našich silách, aby se vše v Boží církvi ke chvále a úctě Všemohoucího a k povznesení jeho církve dalo. Před krátkým časem se dostalo k našim uším, že ctihodný Petr, dokud žil, děkan tišnovského dě-

kanství, už není mezi živými. Aby tedy z důvodu této ztráty a opuštění onoho děkanského úřadu nějaký věrný křesťan, ať kněz nebo laik, kvůli budoucí spáse své duše nezůstal, ve své tísně o ni žádající, bez pomoci a rady, svěřujeme vám a nařizujeme naší biskupskou pravomocí zajistit, ať se všichni kněží řečeného děkanátu tišnovského na jisté vhodné místo a ve vhodný čas shromáždí a na tom místě, požádavše o pomoc a milost Ducha svatého, ať jednomyslným hlasem ve svornosti vyberou muže vhodného, mírumilovného, bezúhonného a pravověrného, který by křesťanům obojího pohlaví a stavu mohl sloužit dle požadavků a povinností svého úřadu.

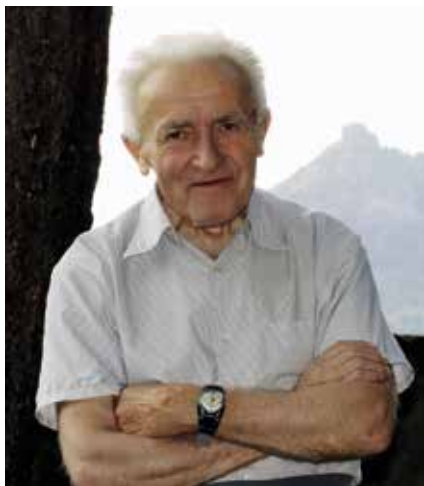
My naší autoritou tímto listem schvalujeme a potvrzujeme tohoto vámi tímto způsobem zvoleného pod podmínkou zajištění náležitě svědomitosti všech zapojených, jak se sluší na řádného, zbožného a pravověrného vicearcijáhna.

Dáno v Olomouci dne 1. července 1533 pod naší pečeti přitíštěnou v naší přítomnosti pro stvrzení.

Poz.: Za pomoc s překladem a korekturu přeložené listiny děkuji panu Mgr. Tomáši Weissarovi

*** Jan Kos

Otec Ladislav Kubíček

Otec Ladislav se narodil 3. ledna 1926. Gymnázium absolvoval v Brně, kde pak začal studovat medicínu a v roce 1948 současně i teologii. V témže roce byl z kádrových důvodů ze studia lékařství vyloučen. Pracoval jako pomocná síla v nemocnici a zároveň vedl Katolickou akci mezi studenty. Na příkaz ministerstva mohl po roce ve studiu pokračovat, protože lékařů bylo málo a on měl výborné známky. V roce 1950 promoval na Masarykově univerzitě.

Jako lékař působil na různých místech Jihlavského kraje v několika oborech: chirurgii, gynekologii, porodnictví, praktickém lékařství a psychiatrii. V roce 1959 s ním byl ve zdravotnictví definitivně rozváznán pracovní poměr pro „nepřátelský postoj k lidově demokratickému zřízení“. Nastoupil brigádu na šachtě v Karviné, kde byl zatčen a odsouzen pro podvracení republiky. Po propuštění na amnestii pokračoval v práci v dolech. Po smrti maminky se přistěhoval k ovdovělému otci do Sychotína u Kunštátu a živil se jako kameník v nedalekých Letovicích.

Studium teologie dokončil tajně. Na kněze byl vysvěcen rovněž tajně v Praze v roce 1967. Státní souhlas k duchovní službě v litoměřické diecézi získal až v roce 1969. I když mu později několikrát vážně hrozilo jeho odebrání, nikdy o něj nepřišel a jako farář sloužil postupně na řadě míst v diecézi. Byl vyhledávaným duchovním vůdcem a zpovědníkem, vedl exercicie a napsal několik knih. Inspiroval mnoho lidí, např. i doktorku Marii Svatošovou, kterou přivedl k myšlence založení hospicového hnutí a kterou duchovně doprovázel.

V roce 2000 ho biskup Mons. Josef Koukl v litoměřické Svatoštěpánské katedrále jmenoval sídelním kanovníkem. Místo svého působení však nový kanovník nezměnil. Žil dál životem venkovského faráře a jako pastýř zůstal mezi svými farníky v Třebenicích. A to i když se v okolí fary v Třebenicích potulovali mladíci, kteří páchali kriminální činnost a faru často vykrádali. Dr. Svatošová potvrdila, že z Ladislavových úst několikrát slyšela, jak v modlitbě opakovaně vyslovil souhlas s jakýmkoliv (!) způsobem své smrti.

V noci z pátku na sobotu 11. září 2004 byl otec Ladislav v místnosti přímo nad kaplí zabit dvěma mladíky, kteří patřili ke skupině místních mladistvých delikventů a na faru se vloupli. Konkrétně byl otec Ladislav ukopán, utlučen pěstmi a monstrancí, proboden nožem, polit hořlavinou a zaživa zapálen. Neumíral u oltáře, ale nad ním. Nad obětním stolem, od něhož ho odděloval jenom koberec a hořící podlaha. Nevolal o pomoc, přestože byl téměř celou dobu útku při vědomí a zemřel až po příjezdu hasičů, při převozu do nemocnice. Nechtěl totiž probudit starou ženu, která tu noc v přízemí na faře přespávala. Nepochybně jí tím zachránil život.

Soud nad vrahy i přes jejich věk vyřknul vysoké tresty (odnětí svobody na sedmáct let u staršího a osm a půl roku u mladšího) pro mimořádnou brutalitu jejich zločinu.

Tím ale příběh nekončí. Deset let po vraždě píše mladší z vrahů, Lukáš B., dopis, v němž lituje a žádá o odpuštění. V tomto dopisu čteme: „Zavraždil jsem člověka, který překypoval láskou a vírou v Boha. Trest, který jsem dostal, se může někomu zdát přiměřený, ale já cítím, že žádný, jakkoliv drsný trest nemůže splatit, co jsem udělal. Ladislav Kubíček byl ve všech ohledech výjimečný člověk. Za své vyznání se celý život „rval“ a já si jsem jistý, že jeho boj nebyl zbytečný.“

Lukáš si odseděl osm a půl roku, ale protože se mezitím ve vězení provinil proti zákonu ještě jednou, byl jeho trest prodloužen. Vězeňský kaplan otec Michael Martinek, který Lukáše duchovně doprovází, o něm řekl: „Lukáš pochopil, že Bůh je milosrdný ke každému, kdo upřímně lituje a chce se změnit. Za-

čal se modlit a číst Bibli. Přečetl si Ladislavův životopis a uvědomil si, jak vzácnému člověku vzal život.“ O tom, že je Lukášova lítost upřímná, je přesvědčena i Marie Svatošová: „Desátý rok se za obrácení obou Ladislavových vrahů modlím. Se zahanbením se ale musím přiznat, že až tak velký zázrak jsem nečekala.“

Otec Ladislav je pohřben na hřbitově v Kunštátě, pouhých 30 km od Tišnova. Kolem 11. září se každý rok koná smírná pouť od jeho hrobu do Sloupu. Letos bude probíhat již 18. pouť a bude se konat v sobotu 11. 9. 2021. Poutě začíná v 8.00 hodin na hřbitově v Kunštátě, pěšky ujdeme zhruba 23 km a pouť vrcholí mší svatou v kostele Panny Marie Bolestné ve Sloupu v 17.00 hodin. Po mši odveze autobus poutníky zpět do Kunštátu. Případně je možno hrob otce Ladislava navštívit kdykoliv v rámci soukromé pouti.

Nebo si můžeme otce Kubíčka připomenout u kříže na kopci Kulíšek u Kunštátu, kam v mládí chodíval. Ke kříži dnes vede křížová cesta s modlitbami, které otec Ladislav složil.

Lidé také prosí otce Kubíčka o přimluvy a bylo již dokumentováno vyslyšení některých jejich proseb.

Zdroje:

L. Kubíček: *Vůle Boží – zbožná fráze?* Karmelitánské nakladatelství, 2004.

M. Svatošová: *Kněz mučedník 21. století, Milujte se!*, 19/2011, 4–14.

Palán: *Vrah P. Kubíčka prosí o odpuštění*, *Katolický týdeník*, 2014/37.

Smírná pouť na památku zavražděného kněze P. Kubíčka.

Křížová cesta na Kulíšek.

*** Radka Svobodová

Foto: Radka Svobodová

Ekumenické okénko

Naše farnost v rámci ekumeny spolupracuje se třemi dalšími denominacemi, které působí na území Tišnova. Jsou to: Církev adventistů sedmého dne (ČASD), která má v Tišnově sbor (pozn: sbor je obdobou katolické farnosti); Českobratrská církev evangelická (ČCE), sbor Brno II, jež má v Tišnově kazatelskou stanici; a Církev československá husitská (ČČSH), která má sídlo v Kuřimi a realizuje pastorační návštěvy v nemocnici Tišnov. Proto v této rubrice naleznete vždy článek o aktuálním dění v některé z těchto církví, informace o tom, kdy a kde probíhají jejich bohoslužby, a kontakty na jejich faráře.

Představení nové farářky ČCE Brno II, Mgr. Jarmily Řezníčkové:

Narodila jsem se v 60. letech v Brně. Moji rodiče sympatizovali s křesťanstvím, ale nepraktikovali je. Mládí jsem strávila rovněž v Brně, studovala jsem zde přírodovědnou třídu gymnázia na tř. Kpt. Jaroše a poté jsem nastoupila do práce. V Pána Boha jsem uvěřila díky čtení Písma – vnímala jsem, že Bible mluví i o mně. Když jsem pak byla jako vedoucí na táboře, všimla si jedna dívka, že čtu Bibli. A zeptala se mne, kam chodím do kostela. Řekla jsem jí, že nikam. Tak mě pozvala, abych přišla k nim. Proto jsem začala chodit do evangelického sboru v Brně-Husovicích, kde jsem byla ve svých 20 letech pokřtěna. Dva roky poté jsem nastoupila na Evangelickou teologickou fakultu v Praze a vystudo-

Foto: archiv Jarmily Řezníčkové

Foto: Veronika Mičulková

vala obor teologie. Na své první místo jsem byla přidělena do Plzně, kde jsem pracovala jako seniorátní vikářka – zastupovala jsem faráře v neobsazených sborech. V Plzni jsem pracovala 3 roky, přičemž jeden z těchto roků jsem strávila v NDR – v teologickém semináři v Naumburgu. V průběhu svého pobytu v Plzni jsem se seznámila se svým budoucím manželem, s nímž jsme se v roce 1990 vzali. Poté jsem získala farářské místo v Břeclavi a pracovala tam 7 let. Dále jsem byla 3 roky farářkou v Nosislavi a posledních 20 let jsem strávila jako farářka v Heršpicích u Slavkova. V průběhu pobytu v Heršpicích se má rodina rozrostla o syna, kterému je nyní 19 let. Mezi mé koníčky patří historie – ráda o ní čtu nebo navštěvuji například s mládeží významná místa našich dějin. Také jsem kdysi církevní dějiny učila na evangelické konzervatoři v Kroměříži.

Od začátku října 2021 nastupuji na místo druhé farářky ve sboru ČCE Brno II, jehož součástí je kazatelská stanice v Tišnově. Na svou práci v Brně a v Tišnově se velmi těším.

Poznámka: Paní farářka Jarmila Řezníčková nastupuje na místo uvolněné farářkou Alexandrou Jacobea, která přijala pozvání pracovat v evangelickém sboru Praha-Dejvice.

Bohoslužby a kontakty

Církev adventistů sedmého dne:
Čas a místo bohoslužby: sobota v 9:30,

Modlitebna ČASD, Procházkova 427, Tišnov (viz foto výše)
Kontakt: Vladimír Kaleta B.Th.,
775 789 014, vkaleta@casd.cz

Českobratrská církev evangelická:

Čas a místo bohoslužby:
neděle v 10:30,
rovněž Modlitebna ČASD,
Procházkova 427, Tišnov
Kontakt:
Mgr. Ing. Martin Horák, Th.D.,
605 437 376,
martin.horak@evangnet.cz

Církev československá husitská:

Čas a místo pastorační návštěvy:
úterý odpoledne,
nemocnice Tišnov.

Je však možno domluvit si setkání s paní farářkou i v jiném místě Tišnova, např. v místě bydliště členů této církve.

Kontakt: Ing. Mgr. Iveta Hušková,
731 446 476,
iveta.huskova@volny.cz

Prosba o ekumenickou pomoc

Milí farníci, pokud byste měli ve svém okolí nějaké známé z uvedených církví, kteří nepraktikují nebo dojíždějí na bohoslužby do Brna, předejte jim prosím informaci o dění v jejich církvích v Tišnově. Víme totiž z více svědectví, že je pro ně obtížné svou církev v Tišnově najít.

*** Radka Svobodová, Jarmila Řezníčková

Farnost Lomnice u Tišnova a Unín

Z historie

Tuto farnost ležící 10 km severně od Tišnova tvoří dvě základní společnosti. Historicky starší, i když pravděpodobně jen o necelé století, je farnost Lomnice u Tišnova. Zdejší farní kostel, zasvěcený Navštívení Panny Marie, je v pořadí druhým kostelem v dějinách Lomnice. První kostel stával na dnešním náměstí v místech, kde nyní stojí mariánský sloup z roku 1710. Byl zasvěcen sv. Janu Křtiteli a sv. Vítu. Lomnici v roce 1662 koupil moravský zemský hejtman, hrabě Gabriel Serényi, a roku 1669 se pustil do stavby dnešního kostela, dokončení stavby se však nedožil. Po jeho smrti roku 1677 dohlížel na výstavbu chrámu jeho bratr Jan Karel. Teprve během jeho vlády byl kostel roku 1682 benedikován. Od toho roku začal sloužit svému účelu, i když se nadále pokračovalo s dokončovacími pracemi, a zřejmě až koncem roku 1683 byla tato stavba dokončena. Jeho vnitřní vybavování se však protáhlo na dobu ještě daleko delší. Nově vzniklý kostel získal rovněž nové zasvěcení. Konsekrován byl kostel teprve roku 1755 olomouckým biskupem Ferdinandem Juliem Troyerem, který zde tehdy konal generální vizitaci. V padesátých letech 19. století byl v kostele zbudován „Boží hrob“. V předsíni stojí za povšimnutí kříž s „dobrým lotrem“. Z téže doby jako kostel pochází i jiný

Foto: archiv městyse Lomnice

památkový objekt: rotundová hřbitovní kaple sv. Antonína Paduánského, postavená pravděpodobně v roce 1670, kolem které vznikl nový hřbitov.

Pod správu farnosti Lomnice u Tišnova patří obce Běleč, Brumov, Brunná, Lomnice, Ochoz u Tišnova, Osiky s filiálním kostelem sv. Stanislava, Podolí, Rašov, Řepka, Strhaře, Synalov, Šerkovice, Veselí a Zhoř.

Neméně zajímavá je rovněž historie unínského kostela. Unín je stará obec a stojí na místě, kde kdysi bývalo Hradisko. Nejstarší písemná zmínka o Uníně pochází z roku 1349. Původní název obce zněl Ynyn, postupně se však změnil. Na místě dnešního kostela stávala dříve dřevěná kaple. Kdy byla založena, není známo, ale první písemná zmínka o faře pochází z roku 1371. Ve druhé polovině 16. století byla fara nekatolickou. V letech 1630–1784 byla

hunínská dřevěná kaple lomnickou filiálkou a pravidelně sem koňmo jezdil tamní pan kaplan. V roce 1784 ji císař Josef II. svým dekretem povýšil na farní kostel. Rovněž zde byl ustanoven stálý kněz, cisterciák ze Žďáru P. Heidenrik Setelein. K farnosti kromě Hunína patřily ještě další obce: Bukovina, Hajánky, Hájek, Hluboká, Jamné a Rohozec.

Dne 13. listopadu 1789 zničil farní kostel požár. Bylo rozhodnuto postavit nový, zděný. Stavba byla dokončena v poměrně krátké době, a to roku 1792. Tento pozdně barokní chrám byl posléze zasvěcen sv. Petru a Pavlovi. Dne 4. 7. 1929 se nad Unínem přehnal vichřice, která strhla kostelní věž. Ještě v téže roce, a to 28. září, byla za vydatné pomoci farníků opravena a pobita měděným plechem. Od roku 1985 byla farnost administrována z Drásova, dále z Černé Hory a od roku 2007 opět z Lomnice u Tišnova.

Farní život

V současné době se život obou farností částečně prolíná. Lomnický sbor a schů-

Kostel Navštívení Panny Marie v Lomnici u Tišnova

Foto: archiv městyse Lomnice

Farní kostel sv. Petra a Pavla v Uníně

la sem jezdí při různých příležitostech zpívat, společně prožíváme udílení svátosti biřmování a další události. Snažíme se propojovat radost evangelního poselství s každodenním životem mimo liturgické slavení. Ve farnosti pracuje společenství lektorů, které se pravidelně schází a na svou službu se s láskou připravuje. Zvláště v těžkých situacích jsme velmi vděční za silnou podporu modlitebních společenství živého růžence a modliteb matek. V Lomnici funguje rovněž kostelní pěvecký sbor a schůla, která nezištně a v duchu motto Kdo zpívá, dvakrát se modlí, prohlubuje radost vánočních a velikonočních bohoslužeb. Také ministranti berou svou službu zodpovědně a snaží se společně růst ve znalosti a porozumění liturgii.

Nedílnou součástí farního života je také péče o kostely a další sakrální stavby. Například nic na světě nestmelí společenství mužů tak, jako to dokáže brigáda na oklepání omítky...

Pozvánky

Během covidových let 2020 a 2021 byla ve spolupráci s městysem Lomnice vybudována křížová cesta po trase, kudy se tato pobožnost modlí každoročně na Velký pátek už od roku 2008. Tato tradice vznikla z iniciativy farníků a do své fyzické podoby takřkajíc vyrostla z prosté, upřímné osobní modlitby. Vede po zelené turistické značce na Veselí a nabízí příležitost ke ztišení a duchovnímu občerstvení uprostřed zdejší krásné přírody. V neděli 26. září 2021 ve 14:00 hod. bude za přítomnosti autora, Radima Tichého, slavnostně požehnána.

Srdečně vás zveme také na poutní slavnost ke sv. Stanislavu do Osík, která se koná za velké účasti poutníků z širokého okolí většinou druhou neděli

v květnu na venkovním prostranství. Můžete si zvolit pěší pouť s poutníky z Lomnice, nebo druhý proud, který vychází z Černovic. Je možné také přijet autem a zaparkovat na louce v blízkosti kostela. Začíná tím poutní sezóna lomnické a unínské farnosti. Za normální situace je zde po mši sv. připravena soutěž pro děti „Staniborec“ a také občerstvení pro poutníky. Vše je možné sledovat na webových stránkách farnosti „farnostlomnice.cz“.

V textu byly použity úryvky z knihy Lomnice: příroda, historie, osobnosti, památky (KONEČNÝ, Michal a Pavla CENKOVÁ. Tišnov: Sursum, 2006).

*** Eliška Vecheta, Ervín Jansa

Pout' ke sv. Stanislavu

Foto: www.farnostlomnice.cz

Modlitby otců

Modlitby otců jsou součástí Solace Community (Společenství Útěcha). Hnutí vzniklo roku 1995 v Anglii z iniciativy diakona Maurice Williamse jako odpověď na Modlitby matek. Třetí větví Společenství Útěcha jsou Děti víry. Jde o otevřené společenství.

V Modlitbách otců, které sdružuje duchovní i fyzické otce, se snažíme spolupracovat s Pánem na obnově otcovství skrze modlitbu. Smyslem hnutí i našeho setkávání je čtení Božího slova pro

povzbuzení našeho otcovství a společná modlitba za naše rodiny, zvláště za děti.

Před „koronou“ jsme využívali pohostinnosti fary a scházeli se každé druhé pondělí v 19:45. Pomyslně jsme tak přebírali modlitební štafetový kolík od skupiny Modliteb matek, které v ten čas na faře svou modlitbu končily. V době „koronavirové“ se setkáváme po vzájemné domluvě.

*Děkujeme Ti, Pane, náš Bože,
za překrásný dar otcovství.*

*Dej, abychom měli vždy
pěkný vztah s našimi dětmi
a daruj nám trpělivost a naslouchající srdce,
abychom rozpoznali jejich potřeby
a abychom v nich viděli Tebe.*

...

*Kéž nikdy nezapomeneme,
Jak důležité je být otcem.*

*** Ladislav Bušek

Domácí hospic Porta Vitae – „zůstat doma“

Nejčastějším a zároveň největším přáním našich pacientů je zůstat doma, nikam již nejezdit, být v kruhu rodinném.

Domov je místem trvalého pobytu rovněž však místem plné vzpomínek a vztahů, které si člověk buduje s rodinou a blízkými osobami. Je to místo, kam se rád vrací, o to více ve fázi života s nevyhléditelným onemocněním v pokročilém stádiu, které se vyznačuje různými projevy nemoci a změnou důležitosti v uspokojování jednotlivých potřeb člověka.

Je to čas, kdy cestování k ambulantním lékařům představuje velkou či nezvladatelnou zátěž. Rovněž řešení sociální situace a naplňování spirituálních potřeb způsobí, na které byli klienti zvyklí, se stávají neuskutečnitelné.

Dovolím si říct, že o naše pacienty a jejich rodiny pečujeme lidsky a důstojně s ohledem na jejich individuální potřeby. Hospicová péče je poskytována v domácím prostředí a nemocného a rodinu navštěvuje odborný multidisciplinární tým. Paliativní lékař nastavuje plán symptomatické léčby, medikaci a ordinuje vše, co je potřebné ke zlepšení kvality života nemocného. Všeobecná sestra nemocného pravidelně navštěvuje, kontroluje stav, podává léky, provádí ošetřování ran a různých „hadiček“ a ve spolupráci s lékařem reaguje na aktuální příznaky a projevy nemoci. Zároveň je pro nemocného a rodinu dostupná 24 hodin

denně na pohotovostním telefonu a v případě zdravotních potíží může kdykoliv přijet. Důležitou je pro pacienty i pečující podpora ze strany psychologa, duchovního či sociálního pracovníka. Důležité místo má rozhovor, sdílení, ohlazení za uzavírajícím se životem jedinečného člověka.

Máme radost z nově pronajatých prostor na náměstí Komenského 145, které nám poskytlo město Tišnov. Zde najdete kontaktní pracoviště Domácího hospice Porta Vitae a věříme, že i v blízké době i nově vznikající ambulanci paliativní medicíny.

V případě zájmu o domácí hospicovou péči se může nemocný či jeho blízcí obrátit na koordinátorku hospicové péče Janu Křížovou na tel.: 731 625 501 či na e-mailu: jana.krizova@tisnov.charita.cz.

Děkujeme za všechny rodiny, které se na nás s důvěrou obrátily a za všechny nemocné, které jsme společně mohli doprovodit.

S přáním příjemných dnů tým domácího hospice Porta Vitae.

*** Jana Křížová, Marcela Kazdová

Modlitby matek

Hnutí Modlitby matek založila v roce 1995 v Anglii Veronika Williams. Pro své děti a vnuky chtěla udělat víc, než jen každodenní péči. Snažila se o jejich duchovní růst a podporu ochrany před zlem. Na začátku se modlila jen se svou švagrovou Sandrou. Postupně se k nim přidávaly další matky, a to bez nutnosti reklamy, jen na základě viditelných výsledků jejich modlitebního úsilí. Jednoduchost modlitby a síla sdíleného společného slova pomohly rozšířit hnutí do více než 122 zemí světa.

V Tišnově se na Modlitby matek scházíme po rodinách a ve dvou otevřených skupinkách. Jde o hnutí sdružující různé křesťanské církve, ale i matky,

kteří Boha teprve hledají. Modlíme se za své děti, vnuky a manžely. Modlitba, ve které se důvěrně odevzdáváme Bohu, nás spojuje a naplňuje pokojem. Setkání jsou vedená původními texty naší zakladatelky doplněná modlitbami vycházejícími z našich srdcí.

Některé z našich modlících se maminek jsou tzv. maminkami duchovními. Není tedy rozhodující, zda jste matkou fyzicky. Modlit se s námi můžete i tehdy, cítíte-li ve svém srdci touhu prosit o Boží ochranu a pomoc za své kmotřence, děti z vaší širší rodiny, ze sousedství, svých přátel, dětských domovů... ad.

Pokud máte chuť se k nám přidat, rády Vás přivítáme každou středu v 18:30 v Rodinném centru Studánka (Riegrova 318) nebo každé pondělí v 18:30 na faře v Tišnově.

Milada Halouzková
a Pavlína Lázničková
tel. 603 455 463
www.modlitbymatek.cz

*** Milada Halouzková, Pavlína Lázničková

Červnový víkendový výšlap údolím Libochůvky

Předposlední červnový víkend jsme se s mladými odvážlivci z druhého stupně vydali na dobrodružnou výpravu. Celkem se nás zúčastnilo sedmnáct včetně táborových vedoucích a otce Jiřího. Vlakem jsme dojeli do Osové Bítýšky, odkud jsme se zpět do Tišnova vydali již pěšky.

Zážitků máme hromadu. Cestou jsme potkali kozy, králíky, koně, dokonce i páva. Museli jsme přelézt nebo přebrodit více než deset brodů, při jejichž obcházení se nám někteří členové poztráceli, ale naštěstí se opět našli. Prošli jsme si také bahenní koupeli u neplánované zkratky

a obědvali oblíbené „čínské polívky“. Večerní palačinky, usmažené s pomocí plynového vařiče, svítilky světlušky a hvězdy zkrášlily sobotní večer a spaní pod širákem na Níhově. Na letišti u Březí nám místní ochotný pán dovolil prozkoumat letadla. Nedělní mši svatou jsme slavili taktéž v Březí.

Kvůli horku, které udělalo výlet náročnějším, jsme využili „koupačku“ ve třech rybnících – na Níhově, ve Vlkovském rybníku a v Dolních Loučkách. Nechyběl ani vodní boj. Závěrečným osvěžením byla zmrzlina v Předklášteří U Krále.

Občas nás potrápili komáři, kopřivy, bolavé nohy nebo v noci bučící kráva. Věříme však, že to všechno vynahradily nezapomenutelné zážitky a utužená kamarádství. Budeme rádi, když se nám podaří podobnou akci opakovat a s nadšením uvítáme i nové odvážlivce.

*** *Jakub Halouzka, Aneta Straková*

Výuka náboženství

Ráda bych se s Vámi podělila se zkušenostmi a „zážitky“ z vyučování náboženství. Moji skupinku tvoří holky od 5. do 9. třídy, scházíme se na faře vždy v úterý v 16 hod. Tento čas je pro všechny, kdo nemají jinou možnost nebo jim z časových důvodů nevyhovuje vyučování ve škole.

Letošní školní rok byl poznamenán omezeními a nařízeními v důsledku pandemie Koronaviru, dotklo se to samozřejmě i našeho scházení. V době zákazu jsme spolu byly v kontaktu jen po emailech, ale o to větší byla radost z našeho prvního setkání, tentokrát v kostele. Na holkách bylo vidět, jak moc jim chyběl osobní kontakt a sejití „naživo“.

Některá děvčata navštěvují náboženství se mnou již řadu let, proto se dobře známe a od toho se odvíjí i naše vzájemná důvěra a sdílení.

Osnovy si každý rok upravují podle složení holek, aby se probíraná témata měnila a tím byla pro ně zajímavá. Za posledních pět let máme za sebou Nový zákon, částečně Starý zákon, Svátosti, Desatero a v letošním roce jsem zvolila novou věc a to Životní problémy očima křesťanů.

Vzhledem k menšímu počtu odučených hodin jsem si témata pouze vybírala podle důležitosti a předpokladu, co by mohlo holky v jejich věku nejvíce oslovit. Např. Bůh Otec a já jeho dítě, Víra v dospívání, Vzhled a jeho důležitost, Vzpoura proti rodičům, Co je v životě důležité a co méně, Přátelé a jejich vliv na nás, Peníze a jejich moc, Nemoci a trápení, Rodina fungující a nefungující....

Musím říct, že holky mě často velmi překvapily, jak se ve svém věku dokážou vyjádřit, zamyslet a z překotného smíchu

se zase naprosto ztišit a zvážnět, což velmi oceňuji. Nechala jsem je říct jejich názor, říct co právě teď prožívají nebo s čím si neví rady. Jejich pohled na svět mě někdy přiměl k zamýšlení.

Jsem za ten rok vděčná, byl zvláštní, těžký, ale na druhé straně obohacující. Uvědomily jsme si, jak je osobní setkání důležité a vždy ne samozřejmé...

Některá děvčata už odchází na střední školu mimo Tišnov, bude nám po nich smutno, ale slíbily, že nás jak jen to bude možné navštíví ☺.

Proto bych chtěla na nový školní rok pozvat nová děvčata, rády vás přijmeme mezi sebe.

A opravdu si tu hodinu užíváme, je nám spolu dobře, není to jen o „učení“, ale o vzájemném sdílení, modlitbě, zpívání, humoru a často i o pětiminutovkách na trampolíně ☺.

Přeji všem krásné a požehnané prázdniny a v září se těším na viděnou!

*** *Hana Štěpánková*

Foto: *Tomáš Burian*

Farní tábor slaví kulatiny

Tento měsíc byl úspěšně završen již 10. letní tábor pro děti pořádaný mládeží naší farnosti. Sedmatřicet dětí základní školní docházky pobývalo od 3. do 13. srpna v podsadových stanech nebo v prostorách fary ve Velkém Újezdě u Jemnice.

Z Tišnova se vyjelo v ranních hodinách společně autobusem. Již po cestě se začal odvíjet táborový příběh. Děti se dozvěděly, že jedou pomoci pátrat po ztraceném klášterním pokladu. Velkoújezdská fara je měla přivítat coby klášter plný mnichů a spřátelených hledačů pokladů.

Po příjezdu však přišlo rozčarování, klášter zel prázdnotou a zchátralostí. Zanedlouho se ukázalo, že jej obývají nepřátelsky naladěni bandité. Děti s nimi musely svést boj, aby se zde mohly ubytovat. Tím však potyčky neskončily a táborníci setrvali ještě několik dní v napětí, co přijde dál. Mezitím opravili přívod elektřiny, dali klášter do pořádku a cvičili se v boji.

Zanedlouho se vrátili i mniši, když zjistili, že nebezpečí pomínulo. Část z nich ovšem bylo nutné vysvobodit

z rukou banditů, kteří je drželi na rybníčku v lese. Pod rouškou tmy k nim nejstatečnější z naší výpravy připlavali a vysvobodili je. V klášteře znovu ožila řeholní činnost. Děti měly možnost vyzkoušet si pečení chleba, sečení kosou, sklizeň v zahradě, rozjímání nad Písmem, ale také kování, šití, háčkování, výrobu dřevěného domečku, zmrzliny, ježdění na bicyklech po okolí, houpačku na stromě a další zajímavé činnosti. O událostech se dozvídaly z rozhovorů vedoucího výpravy s mnichy, které se jim odehrávaly přímo před očima, ale také

z denních výtisků táborových novin, doplněných o klášterní pikantnosti a drby.

Duchovní program byl výživný. V průběhu tábora podpořili svou návštěvou čtyři kněží, mše se sloužily nejen v neděli a byla i příležitost ke svaté zpovědi. Večerní modlitby se nesly ve znamení šesti různých řeholních řádů: benediktinů, cisterciáků, dominikánů, františkánů, milosrdných a salesiánů. Každá skupinka přijala jeden z nich jako svůj symbol a snažila se jej představit ostatním.

Když se na scéně znovu ukázali bandité, ukradli táborové zásoby, čímž přinutili děti uvařit si oběd samy. Dokonce unesli i kuchařku, ale dostali za to od táborníků pořádný výprask. Jakmile nechali klášter na pokoji, mohla naše výprava konečně najít ztracené hledače pokladů. Po úspěšné pátrací akci všichni přenocovali v lese pod širým nebem. Následně se rozjela práce na nalezení místa pokladu. Shromážděné indicie bylo třeba nejprve rozluštit.

Na místo pokladu dorazili dříve bandité, nestihli však s pokladem utéct daleko. Těžkým bojem byla truhlice zachráněna a zločinci definitivně poraženi. Získaný poklad byl navrácen právoplatným majitelům. Největší radost však táborníkům udělala sladká odměna ukrývající se v klášterní kryptě. Následující den

musel nejméně zamáčknout slzu při loučení a odjezdu domů.

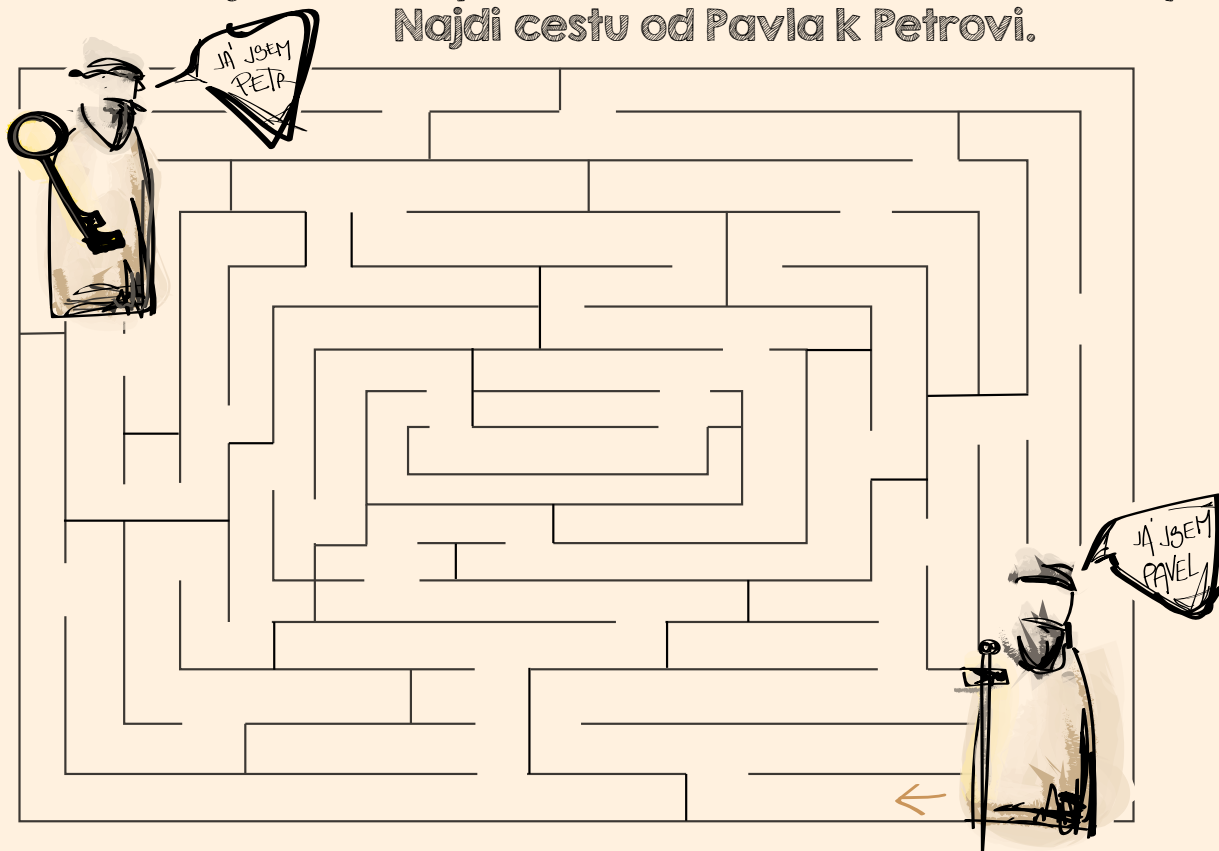
Pořádání táborů pro naši farnost inicioval v roce 2012 tehdejší děkan, P. Jiří Buchta. O jeho vedení požádal mladé z řad tehdejších birmovanců. Skupinka vedoucích se během let rozrůstá a obměňuje. Nové členy týmu nabírá zvláště z řad pravidelných účastníků předchozích ročníků a vychovává tak novou generaci táborových vedoucích. Dílo je postupně předáváno mladším s nadějí, že bude nadále pokračovat a vzkvétat. Vedoucí nezůstávají jen u příprav táborů, ale vytváří farní společenství mladých, pravidelně se setkávají, podnikají výlety a plánují další akce pro děti. Farní tábor tak propojuje nejen děti, ale celkově mládež naší farnosti. Rovněž se snaží nabízet více duchovního programu, který postrádají tábory jiných organizací.

Od roku 2014 se tábory konají ve Velkém Újezdě za Moravskými Budějovicemi. Cesta tam sice trvá hodinu a půl, ale stojí za to. Fara a dvorec skýtají ideální zázemí pro tábor. Jsou zasazeny v malebné krajině, daleko od frekventovaných silnic. Za rezervaci termínů pro tábor tišnovské farnosti vděčíme místnímu faráři P. Martinu Gronesovi. Ten kaplanoval v Tišnově, a tak si mnohé vedoucí pamatuje z hodin náboženství a těší se na jejich návštěvu.

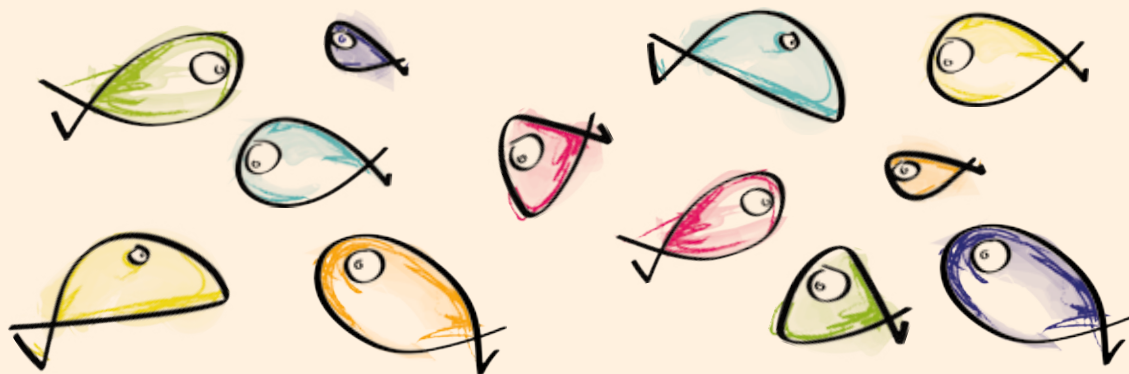
*** Jan Uryč
Foto: Vašek Kytner

Petr a Pavel jsou pilíře církve.
Pavel nejprve křesťany pronásledoval, ale jak poznal
Krista, obrátil se a stal se dalším apoštolem.
Petr je skála, a proto drží klíče od nebeské brány.
Najdi cestu od Pavla k Petrovi.

Ryba je symbolem křesťanů.
Viš, proč tomu tak je?
Tyhle ryby nejsou stejné, přesto se v něčem podobají,
někdy je to tvar, jindy barva. Ani my nejsme stejní a to je
dobře, protože můžeme hledat rozdíly i podobnosti.

*** Anna Fof

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

Redakce: Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Radka Svobodová • **Korektura:** Pavlína Lázničková, Marie Chalupová Veličková • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o. • **Kontakt:** b.vitam@post.cz • Určeno pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.

